BİR
DEVLETİN DOĞUŞU

OSMAN BEY

Resimleyen:
MEHMET BAL

TARSUS BELEDİYESİ KÜLTÜR HİZMETİDİR.

TARSUS BELEDİYESİ'NİN KÜLTÜR HİZMETİDİR

MEHMET BAL'IN ÇİZGİLERİYLE

OSMAN BEY

BİR DEVLETİN DOĞUŞU

BU ESER 1981 YILINDA TARIK BUĞRA TARAFINDAN
(OSMANCIK) ADI İLE YAZILDI,
MEHMET BAL TARAFINDAN RESİMLENEREK
1981 YILINDA TERCÜMAN GAZETESİN DE
TEFRİKA EDİLMİŞTİR.

ISBN
978-605-62343-1-6

Kapak Düzeni: Özgür Ofset Matbaacılık Basın ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Mizanpaj ve Baskı: Özgür Ofset Matbaacılık Basın ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Cengiz Topel Cad. Maliye Sarayı Girişi No: 6
TARSUS
0 324 614 21 90
www.ozgurkocamaz.com
grafik@ozgurkocamaz.com

ÖNSÖZ

Mensubu olmakla büyük gurur duyduğumuz şerefli Türk milletinin, aynı kimlikle yaşayan tek temsilcisi Türkiye Cumhuriyeti Devleti'dir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Osmanlı Cihan İmparatorluğu'nun külleri arasından Aziz Atatürk ve Kuvay-ı Milliye ruhu taşıyan ecdadımızca çıkartıldığını, o kökten doğan bir filiz olduğunu dünya âlem bilir.

Peki, bir dönem tüm dünyayı kendisine hayran bırakan, gittiği her yere hak ve adalet götüren, insan haklarına saygıyı tüm dünyaya belleten bu cihan devleti nasıl doğdu.

İşte adını bizzat kurucusu Osman Gazi'den alan Osmanlı Devleti'nin kuruluş dönemini bu kitapta resimlerle yaşatılan bir tarih olarak hemşehrimiz Ressam Mehmet Bal'dan öğreniyoruz.

Mehmet Bal milletine ve Atatürk'e gönülden bağlı, milli duyguları ön planda tutan, geçmişini asla inkâr etmeyen, Tarsus'a âşık bir sanat ve gönül adamı.

Onun büyük emek ve gayretleri ile ortaya çıkan, yazar Tarık Buğra'nın özel eseri Osmancık'ı resimleyen bir sanat adamının hazırladığı ve Tarsus Belediyesi Kültür Yayınları arasında yer alan bu eseri sizlere ulaştırmaktan çok büyük onur duyuyoruz.

Her zaman belirttiğimiz gibi bizler, bir yerel yönetici olarak kentimizden yetişen bu değerlere ve eserlerine sahip çıkarken, geçmişle gelecek arasında köprü görevi üstlendiğimizi belirtmek istiyorum.

Bu vesile ile Mehmet ağabeyimize Allah'tan sağlıklı, uzun ömürler diliyorum.

İyi ki varsın Mehmet ağabey.

İyi ki bu işlere kendini ibadet aşkıyla adamışsın.

Senin gibiler çok yaşasın!

Senin gibilerin sayısı artsın!

Sonsuz sevgiler, sonsuz saygılar sen ve senin gibilere olsun!

Her şey için, eserlerin için, varlığın ve Tarsusluluk ruhunu taşıdığın için Allah senden binlerce kez razı osun, yolun açık olsun.

Burhanettin KOCAMAZ
Tarsus Belediye Başkanı

OSMAN BEY

Ertuğrul Gazi Bey, Kayı boyuna mensup bin kadar ev ve on binlerce hayvan ile Rum diyarına geldi. Söğüt ve civarına yerleşti.

Osman, Ertuğrul Gazi'nin üç oğlunun en küçüğüydü. Ele avuca sığmaz bir çocukluk yaşıyordu. Ağaları Gündüz ve Savcı ile gurur duyuyordu. Ağalardan ayrı bir kişiliğe sahipti. Anasının dizinin dibinde oturmaz kaçar giderdi. Arkadaş canlısıydı. Gür kirpikleri, kara yağız teni, kalın kaşları ile her soydan kızların ilgisini çekerdi. Ne yaparsa yapsın, "Osman değil mi, yapar" derlerdi.

Şeyh Ede Balı ile tanışması hayatının dönüm noktası oldu. Zaman zaman büyüklerinden dinlediği, binlerce insan ve hayvanla yapılan büyük göçün öyküsünü anımsardı. Osman Ede Balı ile Sivrikaya'da ilk karşılaştıklarında "dünya ne kadar büyük" dedi. Ede Balı ise: "Dünyayı büyük gösteren bizim küçüklüğümüzdür. Dünya ber soy için büyük değildir" dedi. Osman o günlerde bu sözün anlamını çözememişti. Ede Balı Osman'a: "öfkeyle avunuyor, gücünü tüketiyorsun. Rum kızların cilveleri, Rum ve Germiyan delikanlıların kokularısana yetiyor. Lüzumsuz atışmalarla öfkelenip insanları yere indiriyorsun. Allahın emanetine ihanet edip çürüyorsun!" dedi. Osman Ede Balı'ya öfkelendi, sinirlendi. Ede Balı Osman'ın sinirlendiğini anladı. "Hey Osman! Yiğit, öfkesini yenmesini bilindir" dedi ve yürüdü gitti.

Osman babasının Ede Balı için söylediklerini de kulak ardı edemiyordu. "Ede Balı'nın terazisi doğru ölçer. Bana karşı gel, ona gelme! Ede Balı soyumuzun ışığıdır" deyişini hiç unutamadı.

Osman, bir gün avdan dönerken, beş kişinin üç kişiyi kıstırdığını ve üç kişiden birinin yere düştüğünü gördü. Kendilerini savunmaya çalışan iki kişiye kılıcını çekerek yardıma koştu. Saldırganlardan ikisini çabucak haklayınca diğerleri kaçmak zorunda kaldı. Kurtardığı kişinin biri zengin bir Rum ailesinin oğlu Mihail Kosses'ti Diğeri ise bir tekfur oğlu kalonoz idi. İkisini de harmankaya'ya götürdü. Mihail'in evinde misafir edildi. Sonrası Mihail ile iyi bir dostluk kurdu. Mihail'in kız kardeşi Zoe ile kaçamak ilişkiler yaşadı. Zoe daha sonra Kalonoz ile evlendi.

Osman'ın içinde fırtınalar estiren bir güç onu Ede Balı'ya doğru yönlendirdi. Bu güç onu Ede Balı'nın İtburnu'ndaki teknesine çekti. Tekneye bir gidişinde Ede Balı'nın kızıMalhun Hatun'u gördü ve ona âşık oldu. Daha sonraki günlerde onu gördükçe tutkusu arttı. Anası Cankız'a, "Malhun Hatun'u isteyin!" dedi. Ede Balı şimdilik bu izdivaca sıcak bakmıyordu. Osman'ın olgunlaşması için biraz daha zaman geçmesi ve çaba sarf etmesi gerekiyordu. Osman sürekli Ede Balı'nın söylediği öğütleri ölçüp biçiyor, uygulamaya çalışıyordu. Malhun hatun'u görmeden edemiyordu. Bir gün Malhun Hatun'a "kaçalım!" dedi. Malhun Hatun ise "Gönlüm sende ama babamın onayını alman gerek" diye karşı çıktı.

Selçukluya bağlı Eskişehir Bey'i El-Zahid Malhun Hatun'a talip oldu. Malhun Hatun'u istetti, Osman'ın İnönü Bey'i Mahmud'u ziyareti sırasında tuzak kurup öldürmeyi planladı. Osman ve beş yoldaşı Akça Koca, Konur Alp, Gazi Rahman ve Sungur Mahmut beyin evindeyken, konağı on beş kişiyle çevirdi ve Osman'ı Mahmud'dan istedi. Osman ve beş arkadaşı çıplak atlarına atlayıp, konağın evlusundan dışarı fırladı. El-Zahid ve adamlarına saldırarak onları perişan etti.

El- Zahid'in baskınıyla ilgili dedikodu dört gün sonra Söğüt pazarında anlatılmaya başladı. Ede Balı bu olaydan sonra El-Zahid'in kendilerine kötülük yapacağı düşüncesi ile Söğüd'e daha yakın olan Tepepınar'a göçtü.

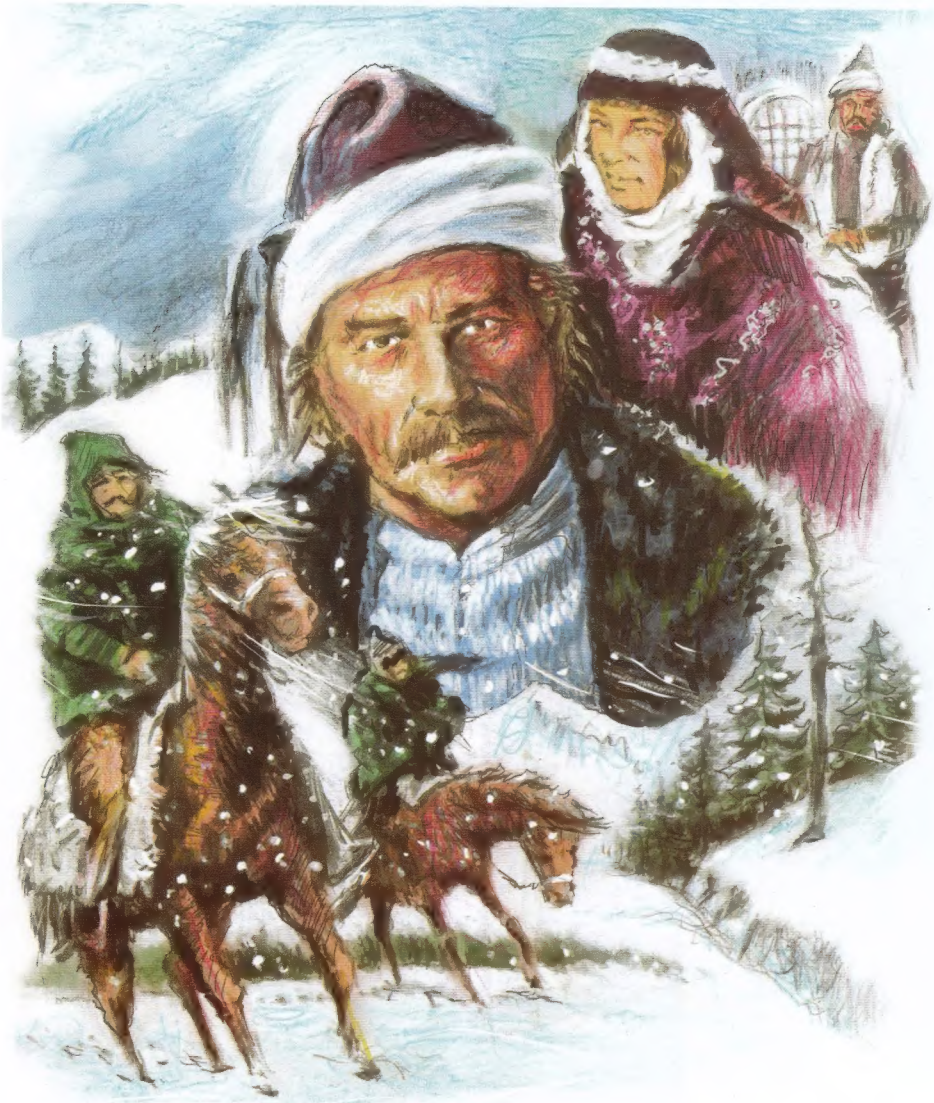

Osman, Şeyh Ede Balı'nın çağrısı üzerine, karlı bir günün sabahında Söğüt yakınındaki köyüne gitmekteydi. Yanında yoldaşı Sungur vardı. "***Acaba Ede Balı Malhun Hatun için mi yoksa ayıplarımı yüzüme vurmak için mi benimle konuşmak ister. Eğer ayıplarımı yüzüme vuracaksa benim de ona söyleyeceklerim olacak***" diye düşünmekteydi.

Ede Balı'nın karısı Ildız Hatun ve oğlu Hüsameddin Osman'ın yanında ona destek vermekteydi.

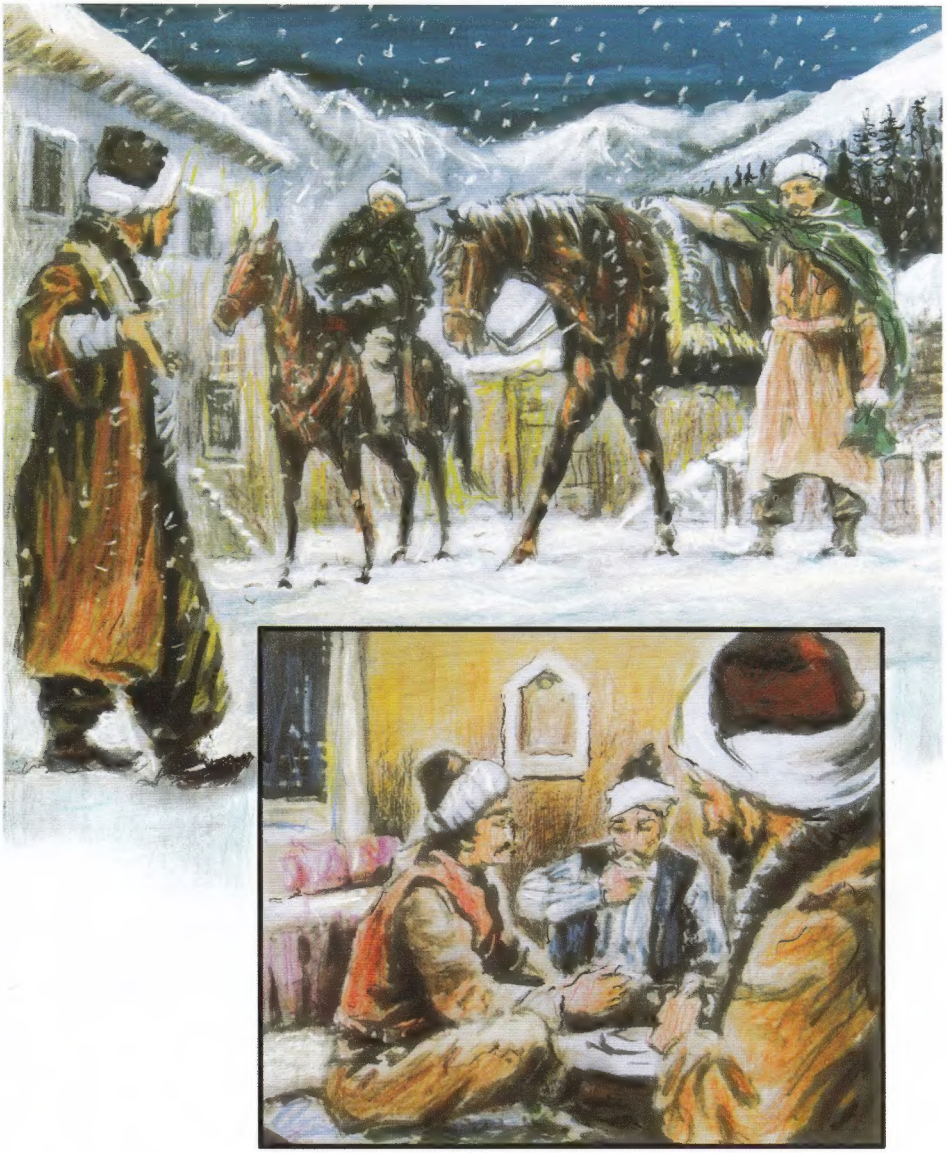

Osman Ede Balı'nın konukevinde misafir olmuştu. Ede Balı'nın adamları Kumral Abdal ve Dursun Fakı Osman'ı karşılamış ve yemeğe davet etmişti.

Ede Balı Osman ile konuşmamış, söyleyeceklerini Kumral Abdal'a söyletmişti. Huylarından dolayı kızı için yeterli olmadığını, Osman'ın evinde istediği kadar kalabileceğini ve istediği zaman gelebileceğinin iletilmesini istemişti. Osman çok üzülmüştü. Ve "***Malhun Hatun benim Zümrüdü Anka'mdır. O'nun için değişeceğim***" dedi.

Söğüt'e vardıklarında Konur Alp Osman'a Zoe'nin öldüğünü söyledi. Osman Zoe'nin kardeşi Mihail'le görüştüğünde Zoe'nin ölmediğini, kocası Kalanoz'un Osman'a kızdığından ve kıskançlığından dolayı bir ara boğmaya kalktığını, sonraları zehirleyerek öldürdüğünü öğrendi.

Osman, Kartal Doruğu'ndan yayla dönüşü yapan aşiretini izlemekteydi. Kendisini geleceğine götürecek yolu bulmaya, hırslarını yenmeye, Zümrüt'ü Anka'sı Malhun Hatun'a kavuşmaya adamaktaydı.

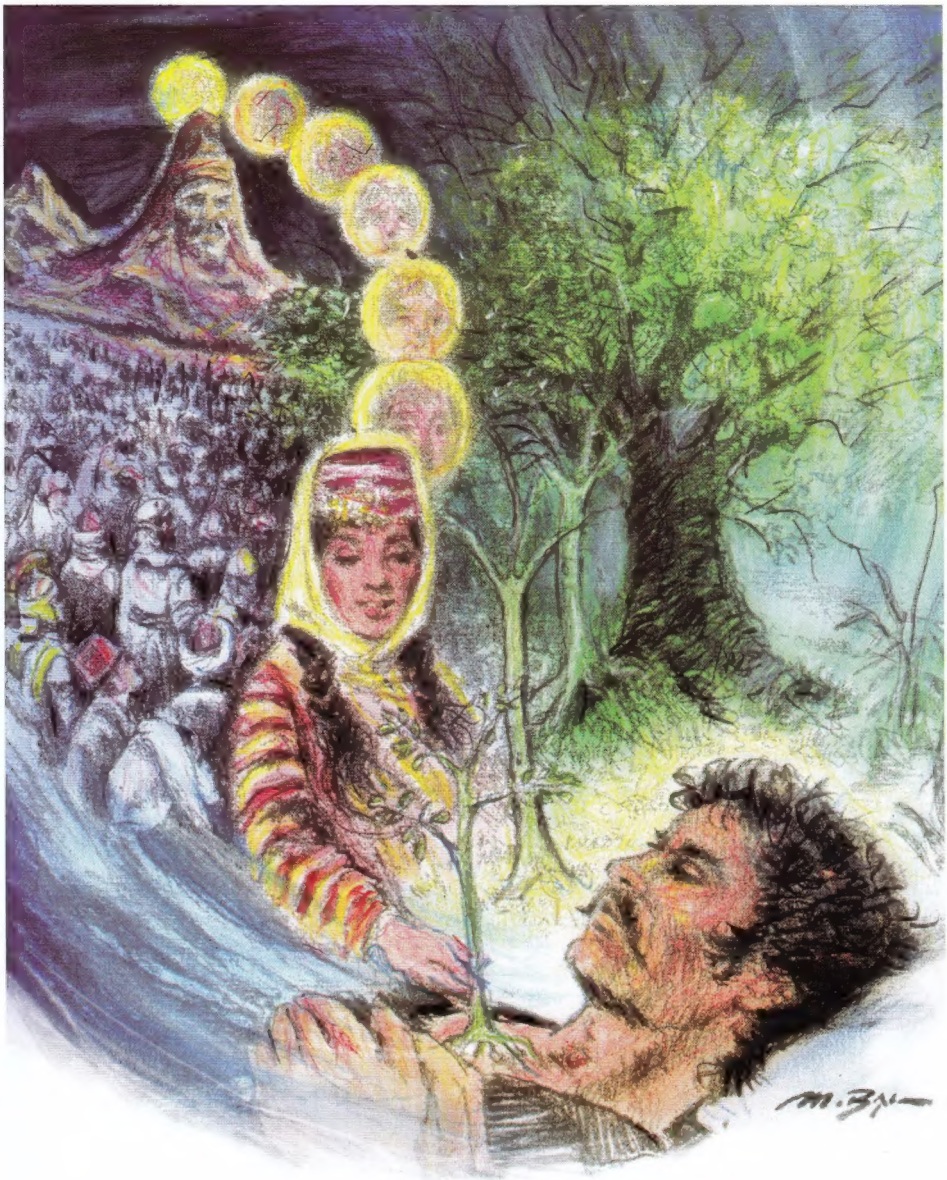

Osman, Nisan sonlarında bir gün Ede Balı'nın konukevindeydi. Gece bir rüya gördü. Rüyasında sivri kayada tek başına oturmaktaydı. Önünde uzanan boşluğu sınırlayan tepeler gördü. Tepelerden biri Ede Balı'ydı. O tepenin ardında ay doğmaktaydı. O ay Malhun Hatun olup yatmakta olan Osman'ın göğsüne doğru inmekteydi. Osman'ın göğsünden çıkan bir çınar fidanı büyüyüp dal budak salıp, tepeleri, dağları aşıp birçok ülkeyi gölgesinin içine almaktaydı.

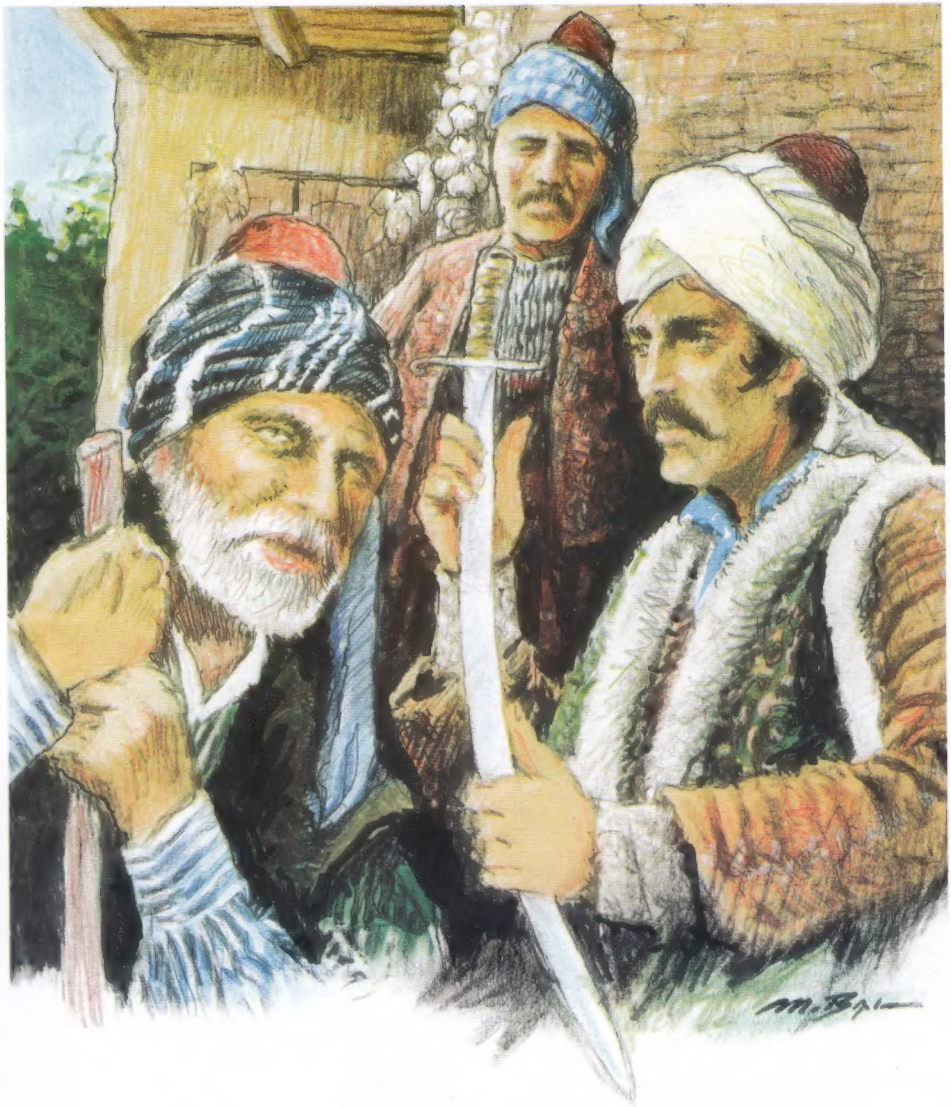

Sabah kahvaltısında rüyasını Dursun Fakı'ya ve Kumral Abdal'a anlatmış, yorumunu yapmıştı. Onlar da rüya tabirinin doğruluğuna inanmışlar; "***Allah'ın izniyle sen Padişah olacaksın***" demişlerdi. Bu arada Kumral Abdal Osman'a şaka yollu; "***Sana Padişahlık verildi. Bize de bir şükran borcu vermen gerekecek***" demesi üzerine, Osman da; "size kılıcımı vereyim. Dedem Süleyman Şah'tan kalmıştır" dedi, daha sonra Dursun Fakı'ya seslenerek; "***Şeyhime git! Bu son dileğimdir. Beni yalnız bırakmak istemiyorsa benimle görüşsün. Yalnız, buradaki konuşmalarımızdan bahsetmeyin. Rüyamın düzmece olduğunu sanmasından korkarım"*** demişti.

Dursun Fakı Osman'ı ilerideki mescidin kayyum odasına götürdü. Oda yere serili bir kilimin dışında döşemesiz olup küçük bir penceresi vardı. Güneş tam pencereye vurduğu için o anda içerisi aydınlıktı. Ede Balı bir rahlenin arkasında oturmaktaydı. Osman'a "***Hoş geldin***" dedi, oturması için güneşin aydınlattığı yeri gösterdi. Ona uçarılıklarından dolayı nasihatlerde bulundu. Aydınlanmasını, bir ülkü için çalışmasını, birkaç kez geri çevirdiği için kızmamasını, böylesinin kendisi ve kızı için daha hayırlı olduğunu düşündüğünü, yalnız bırakılmasını da istemediği için bu görüşmeyi kabul ettiğini söyledi. Sonra da: "***Benden ne istersin Osman?***" dedi.

Osman; ***"Şeyhim Ede Balı o dediklerini çok düşündüm. Düşündükçe o ülküye ulaşan yolların uzaklığını yakınlığını öğrendim. Anam anlatırdı. Kaf Dağına ulaşılması gereken yollarda bir Zümrüdü Anka'ya gerek varmış. Şeyhim Ede Balı, benim Zümrüdü Anka'm kızın Malhun Hatun'dur. Ver ki onu bana, büyüktür diye bildiğim dünyayı küçülteyim. Oğuzları Ildızlara ulaştırayım"*** dedi.

Ede Balı; ***"Azmin, sebatın, sabrın Allah katında, kul katında makbuldür. Tez Söğüt'e git ananla, atanla konuş. Alnımıza ne yazılmışsa o olur, unutma"*** dedi.

Geleneklere göre gerekenler yapıldı, Osman Zümrüdü Anka'sına kavuşmuştu. Osman mutluydu. Mutlu olduğu için dengeli ve görevinin bilincindeydi. Bundan böyle Kayı Boyu'nun var olduğu yerlerde güveni, adaleti ve huzuru sağlamaya çalışacaktı.
Şimdi Osman daha dik ve daha yiğitti, Malhun Hatun ise daha güzeldi.

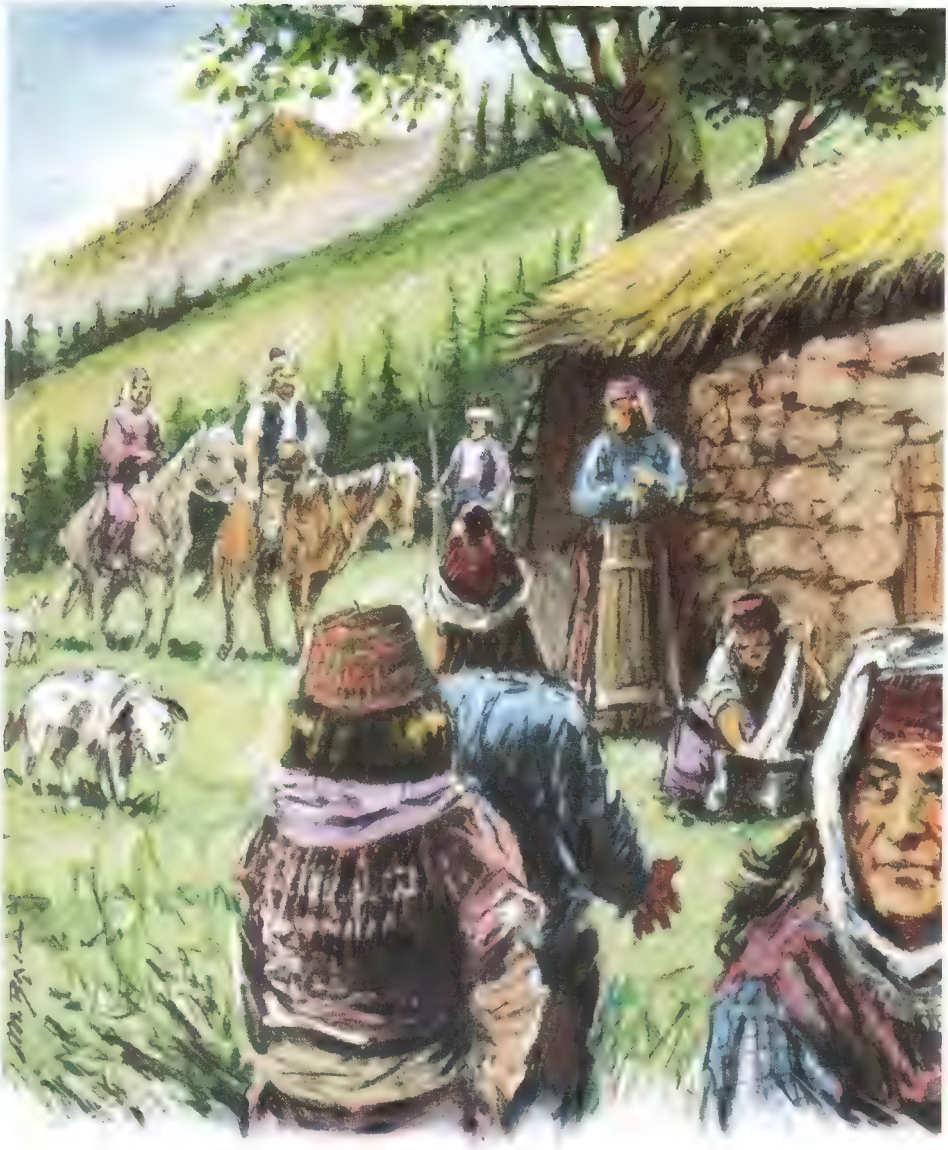

Yaylaya göç zamanı gelmişti. Önceki yıllarda olduğu gibi, yaşlı kadınlar, emanete bırakılacak olan eşyalar ve hediyelerle birlikte Bilecik tekfuruna gönderilmişti. Domaniç ve yakınlarındaki yaylaklarda yaz başka bir güzeldi. Yeni evli olan Osman ve eşi Malhun Hatun buralarda gezmek istedi. Atları ile yola çıktılar. Harlak düzlüğüne geldiğinde onları beş on koyun, üç beş at ve birkaç kulübenin sahibi olan sakinleri karşıladı. Grubun içindeki Gökçe Bacı; "***Ne hoş bir geliş bu. Yiğit Osman ve güzel Malhun Hatun, şükürler olsun sizi buraya gönderen Tanrıya!***" dedi.

Harlak düzlüğünün uçuruma bakan kısmında yere serilen bir kilim üzerine oturuldu. Gökçe Bacı onlara ayran ikram etti. Etrafta görülen kişilerin oğulları, kızları, gelinleri, damatları ve torunları olduğunu söyledi.

Gökçe Bacı daha sonra, Kayı Boyu'na yeni seçilecek bey konusuna değindi. Doksanına gelmiş olan Ertuğrul Gazi Bey'in de bu konu üzerinde çalıştığını, Kayı Boyu'na haber salıp gerekli kişilerle görüşmekte olduğunu söyledi ve Osman'a sordu; ***"Senin iki büyük ağan var. Buna rağmen sen bey olmak istemez misin Osman?"*** dedi.

Konu üzerinde uzun konuşmalar yapıldı. Osman ile Malhun Hatun oradan ayrılırken Gökçe Bacı; ***"Haberlerini bekliyoruz"*** dedi.

Domaniç'e dönüş yolunda Osman çok dalgındı. Bir ara Malhun Hatun'a ***"Gökçe Bacı'nın söylediğini biliyorsun. Baban Ede Balı onun gibi düşünmez"*** dedi. Osman'ın anlatmak istediği Ede Balı'nın "O uslanmaz" deyişiydi.

Buna Malhun Hatun'un cevabı çok yerinde oldu. ***"Uslanmaz ne ki. Babam senin dövüşkenliğine, atılganlığına, cesaretine karşı değil ki. Babamın anlatmak istediği, bunları kendin için değil, değişerek, akıllanıp, soyun sopun ve geleceğin için yapılmasını istemektir"*** dedi. Atlarla yan yana giderlerken, Osman kolunu bir kement gibi uzatarak Malhun Hatun'u sarıp kendine çekti. Domaniç'e varıp iki direkli çadırlarına girdiler.

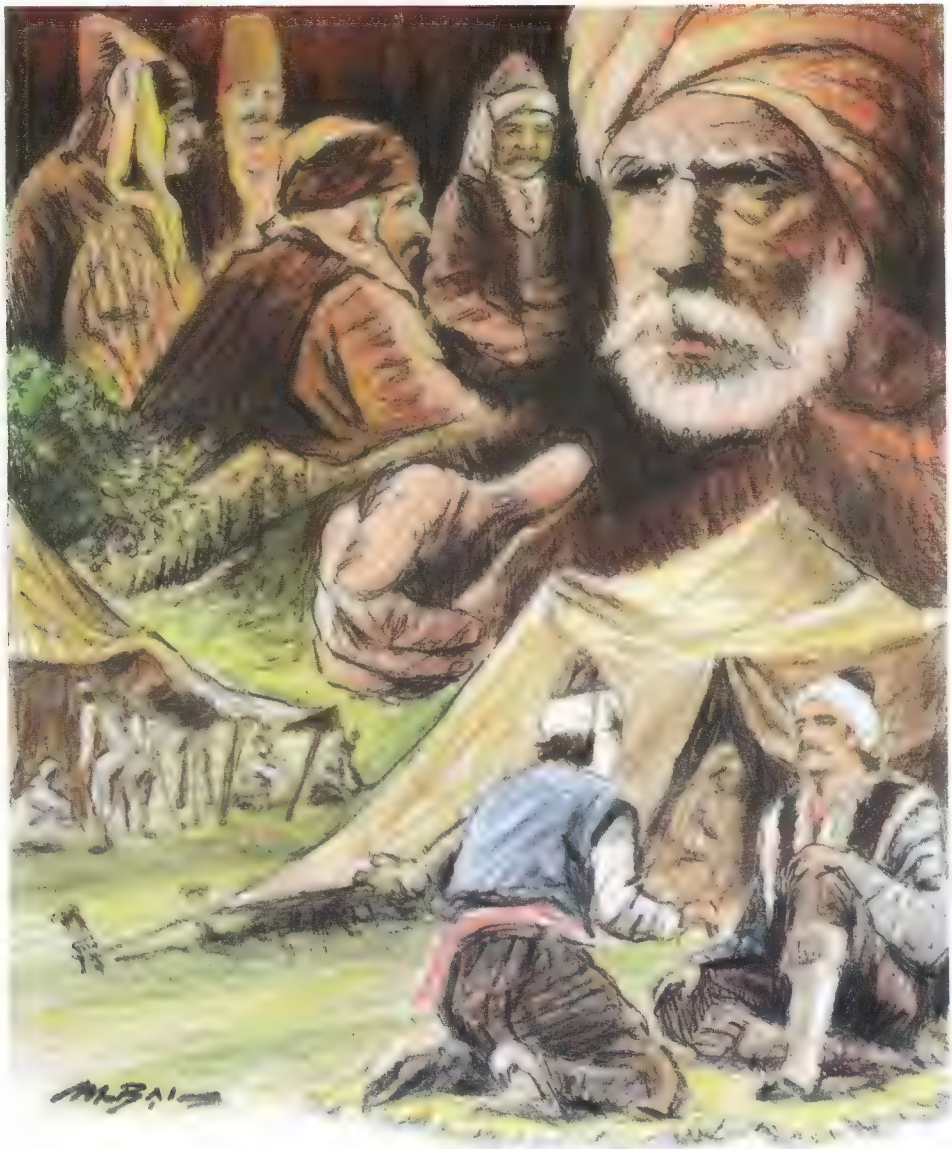

Osman kaynatasının ve kaynanasının el öpüp gönlünü almak ve söyleşmek için Ede Balı'dan izin istedi. Olumlu cevap üzerine Osman ve Malhun Hatun Ede Balı'nın evine gitti. Gerekli merasimden sonra bahçeye çıkıldı. Yerlere sergiler ve minderler yayılmıştı. Oturdular. Ede Balı Osman'a sordu; ***"Eller öpüldü, gönüller alındı, şimdi söylemek istediğin nedir?"*** Osman bu soru üzerine ***"Ağalarımla konuştum, onaylarını aldım. Hakkım ve layığım ise ben beylik isterim"*** dedi. Ede Balı; "İstediğin beyliğin kararı Ertuğrul Gazi Bey'in çadırında verilir" dedi.
Osman Domaniç'te çadırının önünde diz çökmüş, Ertuğrul Gazi Bey'in çadırından gelecek olan haberciyi merakla beklemekteydi. Çadırın içindekiler de meraktaydı. Nihayet haberci geldi. Ertuğrul Gazi Bey Osman'ı beklemekteydi.

Osman ve ağası Gündüz çadıra girdi. İki adım ilerleyip yan yana durdular. Boy beyleri, oymak beyleri, dervişler, Ede Balı ve Ertuğrul Gazi dimdik onlara bakmaktaydı. Ancak onlara bakmayan, başı eğik, rengi uçuk bir kişi vardı. Amcaları Dündar Bey… Töre gereği karar verilmişti. Osman yiğitti, atılgandı, bileği bükülmez, korku bilmez Kayı Beyi idi. Sınayacaklardı. Başına buyruk bırakılmayacaktı.

Osman ağasının elini öptü. Gündüz de onu kucakladı ve boynundan öptü. Sonra Ertuğrul Gazi'ye doğru yürüyerek önünde diz çöktü ve elini öptü. Ertuğrul Gazi ise diğer elini Osman'ın omzuna koydu.

Osman hasta anası Cankız'a gidip elini öptü. ***"Beylik benimdir anam"*** dedi.

Osman anası Cankız için çok güzellemeler dinlemişti. Osman'ı yaylaklara gidiş ve gelişlerde at üstünde emziren, heybesinde taşıyan, savaşlarda düşmana sapan savuran, davar sağan, yayık yayan, Ertuğrul Gazi'nin konuklarını çekip çeviren, güzeller güzeli bir Cankız... Şimdi "beylik benim" diyen Osman'a bütün gücünü kullanarak sarıldı, öptü; ***"Cankız'ın canı, karam. Sevenlerini, güvenenlerini, sana bel bağlayanları kara çıkarma!"*** dedi.

Beylik seçimi sonrasında ileri gelen konuklar ağırlandı, develer, davarlar kesildi kazanlar kaynatıldı. Yenilip içildi, eğlenildi. Dolunay batıya doğru kaymıştı. Osman kaynatası Ede Balı ile Sivrikaya'da bir tepenin başındaki kayanın üzerinde oturmaktaydı. Ede Balı Osman'a seslendi; ***"Bak Osman, sana söyleyecek iki öğüdüm kaldı. Ululanma. Düşmanını hor görme!"*** dedi.

Osman'ın beylik haberi bulundukları yörenin ötesine de ulaşmıştı. Ziyaretçiler gelmekteydi. Türkler, Tatarlar, Rumlar Osman'ı kutlamaktaydı. Daha sonra Ertuğrul Gazi'nin savaşçıları Samsa Çavuş, Kara Tekin, Ak Temur, Hasan Alp ve Şeyh Mahmut silahlarını kuşanmışlar, Osman'ın yanındaydılar. ***"Ertuğrul Gazi Bey yaşlandığı gibi bizler de yaşlandık. Töre gereği bizleri bağışla!"*** dediler.

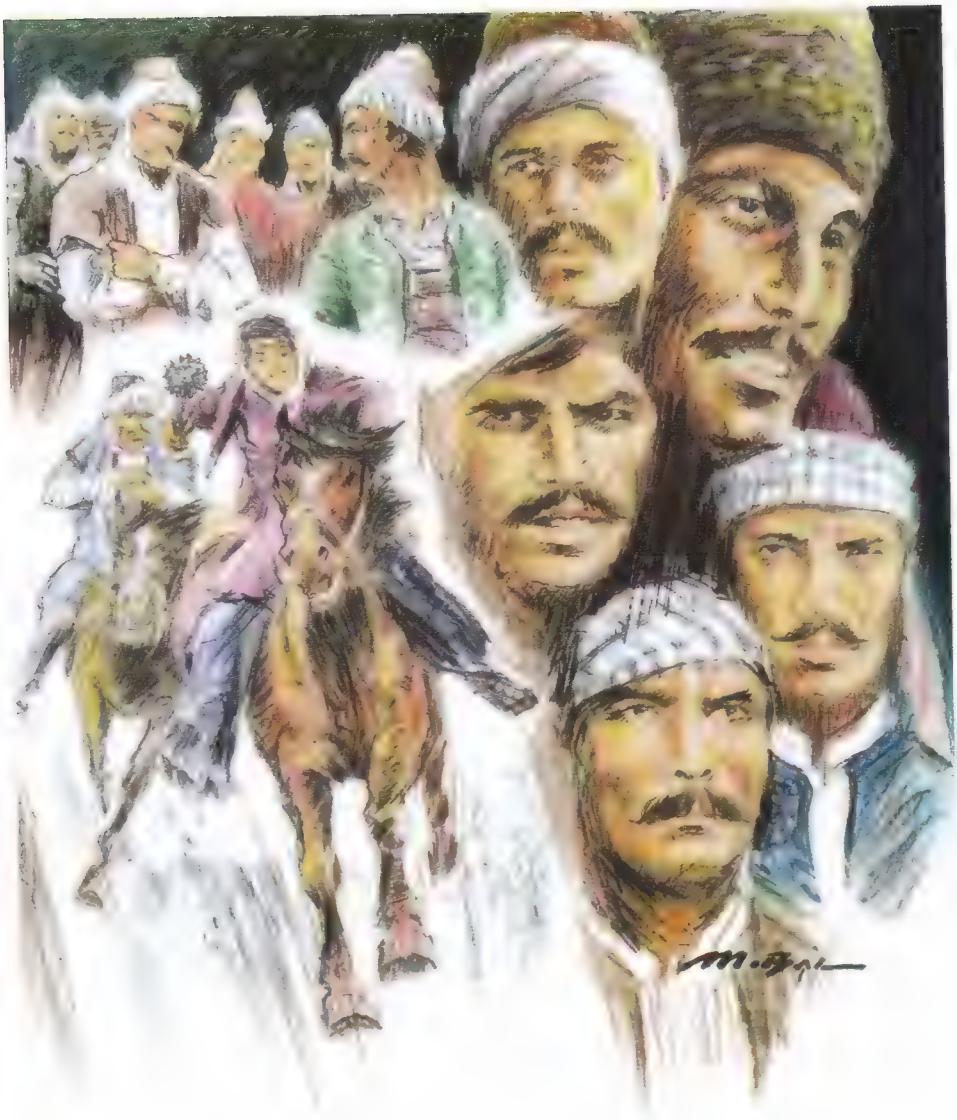

Gazi Rahman, Sungur, Konur Alp, Akça Koca ve Samsa Çavuş, Osman'ın seçtiği yoldaşlarıydı. Bunlardan Gazi Rahman Osman'dan bağışlanmasını istemişti. Rahman Dodurgalı Kutlu Melek'e sevdalanmış ancak kavuşamamıştı. Osman Gazi Rahman'ın omzuna elini koydu. ***"Yiğit kendine yenilmez, yoldan ayrılma"*** diye teselli etmeye çalışmıştı.

Osman'ın küçük ağası Savcı'nın büyük oğlu ve Osman'ın çok sevdiği yeğeni Bay Koca 13 yaşına basmış ve avda atı boyunda bir geyiği avlamıştı. Böylesine güzel bir avı kutlamak için şölen düzenlenmişti. Analar, kızlar, akrabalar en güzel giysilerini giyinmiş, Savcı'nın çadırının mutfak bölümünde toplanmış şölen hazırlığı yaparlarken Bay Koca'da onları keyifle izlemekteydi.

Ertuğrul Gazi Bey'in çadırının yakınında devam eden şölende yenilip, içilir ve güzel sohbetler yapılırken bir ara Osman Bey yeğeni Bay Koca'ya ***"Seni bir savaşçı olarak her konuda ben eğittim. Şimdi ergenlik çağına geldin. Benden ne dilersin?"*** deyince Bay Koca; ***"Bana ilk kılıcı sen veresin!*** Yoldaşların bir bölüğüne katasın!" dedi. Bay Koca'nın bu dileği erken bulunmuş ve yoldaşlara katılması bir kaç yıl sonraya bırakılmıştı.

Şölen sonrasına doğru haberci bir Rum gelmişti. Haberciye göre Aya Nikola'nın adamları Harman Kaya Kalesi'ni basacak ve Mihail Kosses'i öldüreceklerdi. Mihail Kosses Osman Bey'in çok yakın arkadaşıydı.

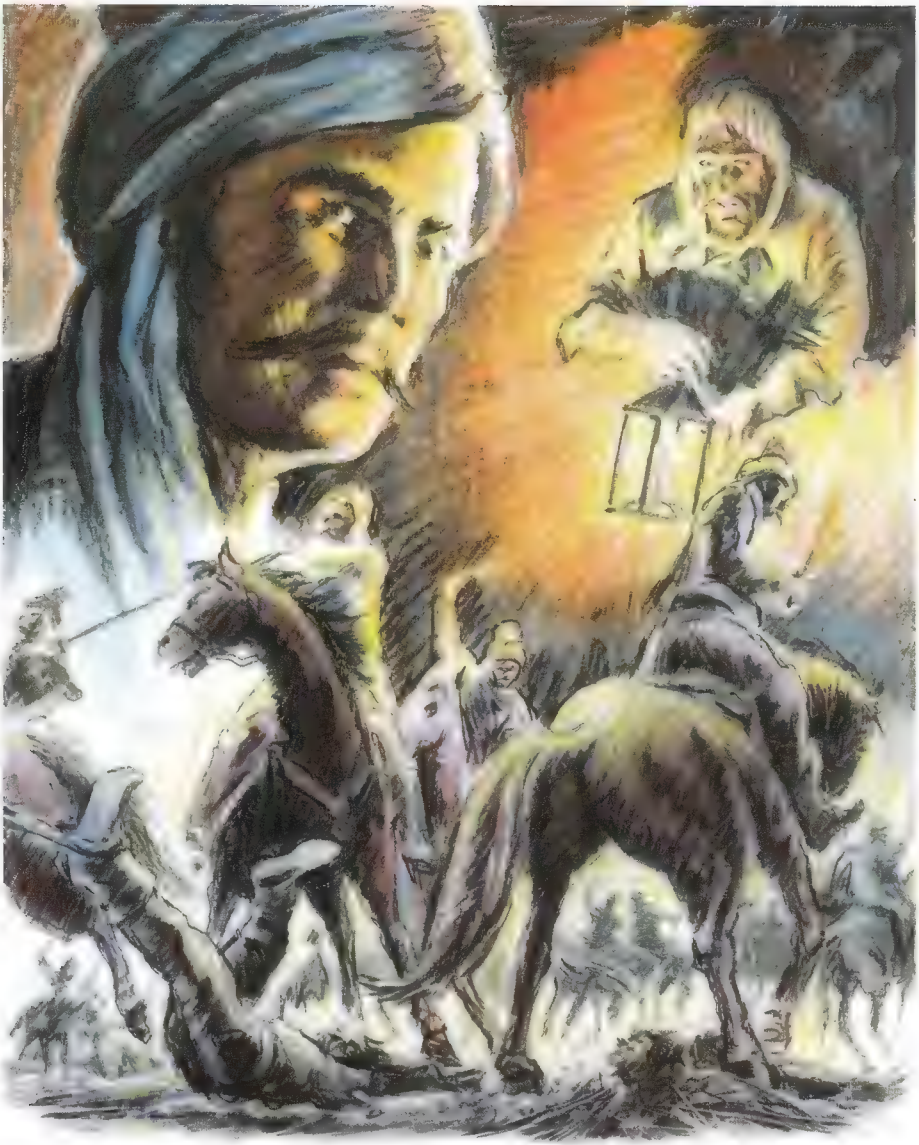

Konur Alp Osman Bey'in buyruğu üzerine on beş atlı ile Harman Kaya Kalesi'ne gitti. Kale görevlileri Osman Bey'in yakınlığını bildikler için kale kapısını açıp onları içeri aldı. Feneriyle karşılamaya gelen Mihail'e Konur Alp durumu anlattı. Alınan tedbirle baskın yapanlar başarılı olamadı.

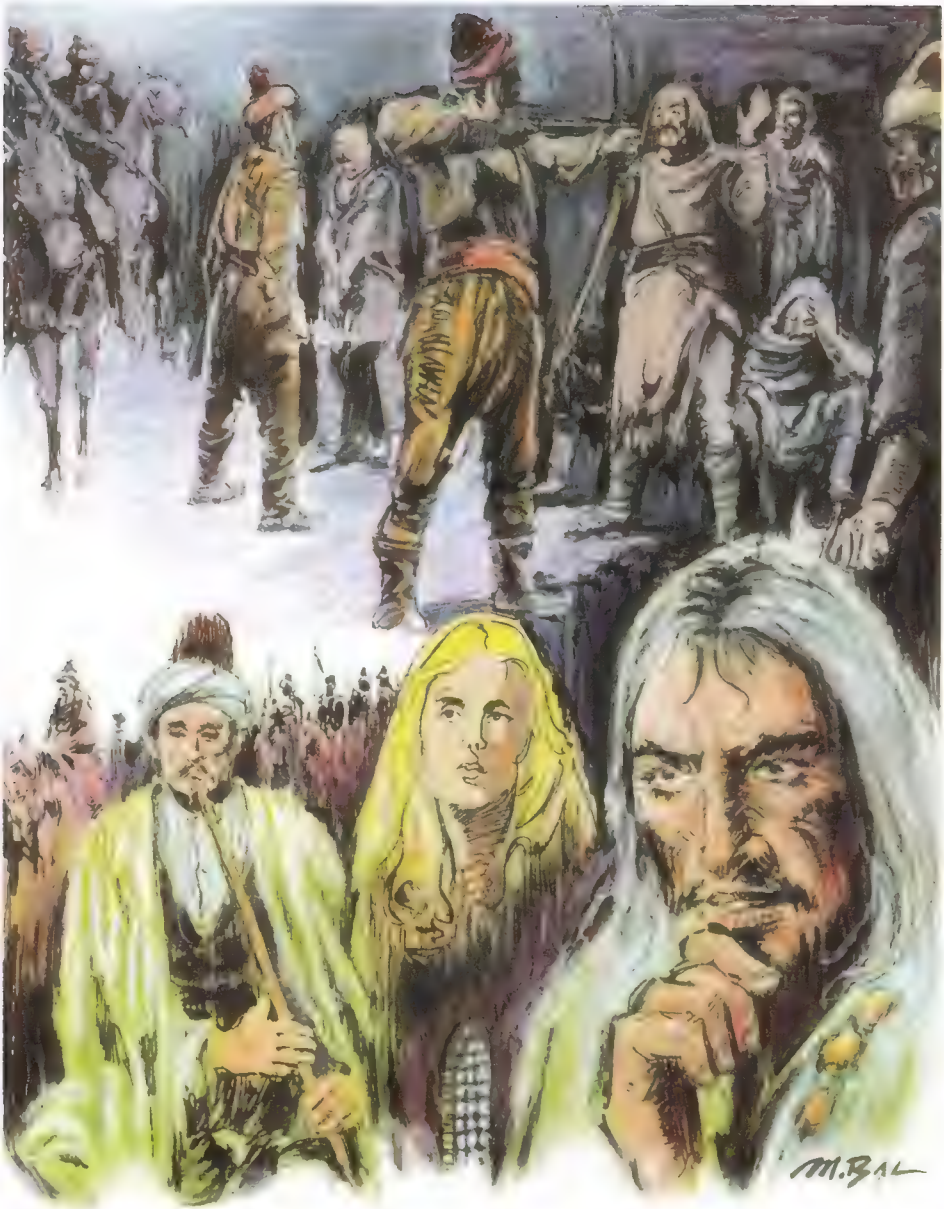

Konur Alp baskın yapanlardan birine; ***"Var git, efendin Aya Nikola'ya Osman töresini bildir! Osman dostuna kast edene acımasızdır, naçar kalanı öldürmez"*** dedi. Konur Alp yaralılar ile ilgilendi, önemli bir durum olmadığını görünce Mihail'den izin isteyip döndü. Mihail Kosses ve diğerleri bir rüyadan uyanmış gibi şaşkındı. Osman Bey Mihail'i ikinci kez ölümden kurtarmıştı.

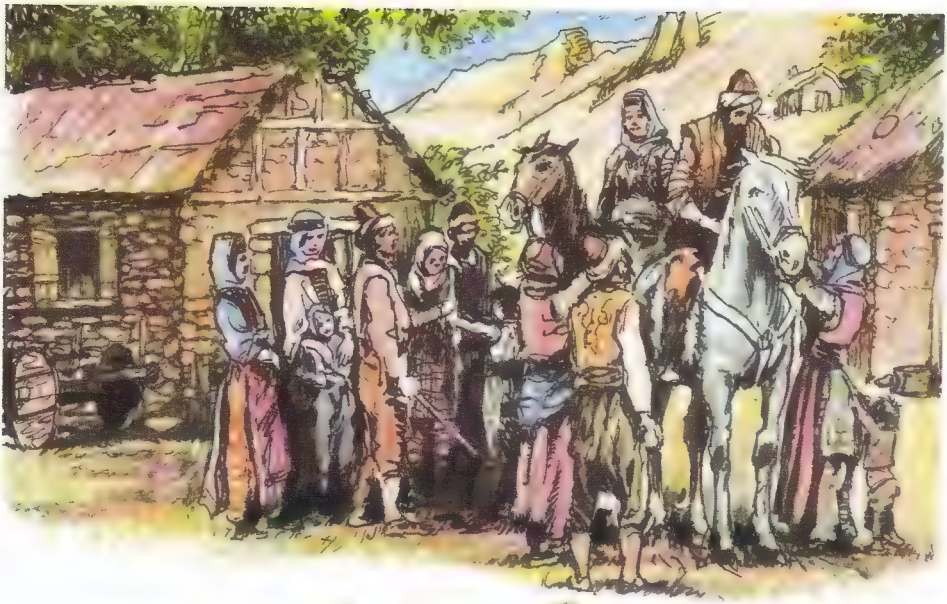

Ertuğrul Gazi Bey olanları duymuştu. Osman Bey'i huzuruna istetmişti. Osman Bey geldiğinde; ***"Kâfirlerin uğraşına karışmanın doğru olmayacağını"*** söylemişti. Osman Bey Mihail'in iyi bir dost olduğunu, Rumlar tarafından çok sevildiğini, kendilerine karşı olacaklardan haberli olup kendilerini uyaracağını söylemesi üzerine Ertuğrul Gazi Bey; ***"Karaca Hisar Tekfuru ile de mi savaşacaksın?"*** demişti. Bunun üzerine dikleşen Osman Bey; ***"Baba, bey sen isen buyur ki uyalım! Yok, bey ben isem oğlunun beyliğini bereleme"*** demişti. Yayla dönüşü belirlenmişti. Osman Bey ve Malhun Hatun Harlak'taydı. Onları orada Gökçe Bacı ve avenesi karşıladı. Hoş geldin sohbetinden sonra Osman Bey'e bir dileklerinin olduğunu söylediler.

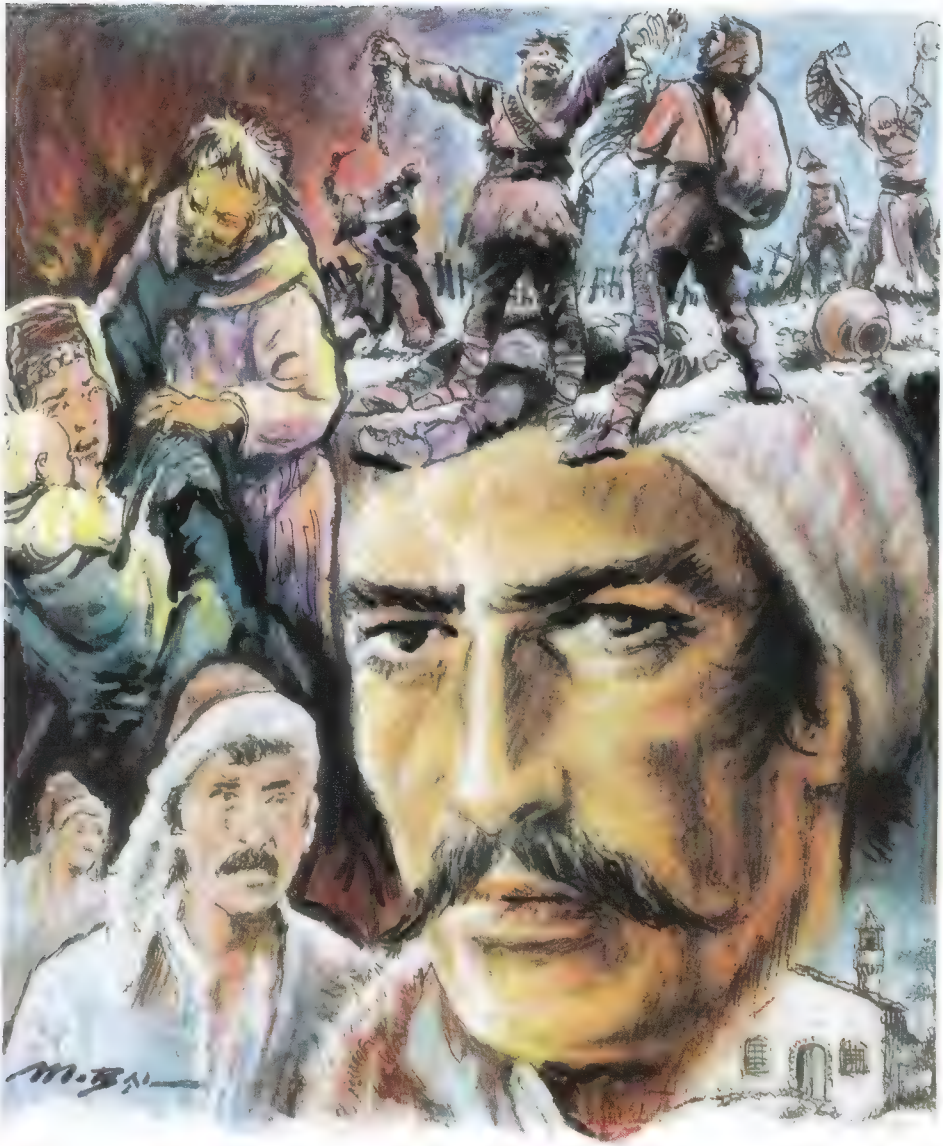

Dileği Osman Bey'e bildiren Gökçe Bacı'nın oğlu Derviş Uraz'dı. Dilekleri Osman Bey izin verirse, İnegöl yakınlarındaki Kulaca Hisar'ı basmaktı. Yeteri kadar güçleri vardı. Kulaca Hisar'ı basmanın nedeni de Aya Nikola'nın çapulcu takımının burada yaşamasıydı. Buradaki eşkıyalar savunmasız Türk ve Rum köylerini basıp haraca bağlamaktaydı. Bu talan olayını yaparken de arkalarındaki destekçileri Aya Nikola idi. Osman Bey, Aya Nikola'nın gücünden dolayı hazırlık yapmanın gereğini düşünerek ***"Hazırlanın ve bekleyin!"*** dedikten sonra oradan ayrıldı.

Bütün obalar, oymaklar toplanmış, Osman Bey'in istediği düzende o uçsuz bucaksız Çiftepınar düzlüğünü kaplamıştı.
Yaşlı, genç, çoluk, çocuk binlerce insan, en güzel giysiler içinde bir o kadar at, deve, koyun ve kağnılar da ona göre bezenmişti. Bu rengârenk görüntüyü bir ok atımı yükseklikteki tepeden, yeğeni Bay Koca ile seyreden Osman Bey, seyrettiği muhteşem görüntüyü diğer oymak beylerine de izletmek istiyordu. Oymak beyleri Osman Bey'in bulunduğu tepeye davet etti.

Osman Bey'in davet ettiği yörenin büyük küçük bütün oymak beyleri eksiksiz gelmişti. Osman Bey konuşmaktaydı: "***Törelere karşı geldim. Bundan önce böyle bir toplantı olmamıştı. Bağışlayın. Ben derim ki; Babam Ertuğrul Gazi Bey, bundan önceki dönüşümüzde "çoğalıyoruz" demişti. Görüyorsunuz. Şimdi daha çoğuz, gelecekte daha da çoğalacağız. İnsanlarımızla, hayvanlarımızla, her şeyimizle çoğalacağız. Söğüt, Domaniç bu çoğalmaya yetmiyor. Doğu, batı, kuzey, güney başıboş, sahipsiz düzlükler var. Tanrı ışığından, haktan, adaletten nasibini almamış kentler var. Ben Osman Bey, derim ki, bizi biz yapan kanımız ve imanımızdır"*** dedi.

Bundan sonra oba beyleri oymak beylerine, onlar da birbirlerine sağlıklı, esenlikli bir kış diledi. Davetliler kendi yörelerine gitmek üzere atlandı. Osman Bey'in işareti üzerine kösler vuruldu, borular öttü, göç yola düzüldü. Ve Kayı Boyu sabah vakti Söğüt'e indi. Osman Bey kararını vermişti. Aya Nikola'yı Kulaca Hisar'ı ve Tatarlar konusunu konuşmak için Ak Temur'u Bilecik Tekfur'una gönderdi.

Malhun Hatun'un doğumu da yaklaşmaktaydı. Osman Bey sessiz ve durgundu. Malhun Hatun ve anası Cankız da aynı sessizliğe bürünmüştü. Doğacak çocuğun oğlan mı kız mı olacağının merakı içindeydi.

Osman Bey Bilecik Tekfuru'nun karşısındaydı. Tekfur ona otur dememişti. Osman Bey Tekfur'a kısa konuştu: "***Aya Nikola, Kulaca Hisar, Tatarlar sana da bana da ziyandır. Göç ettiğimiz zaman emanetlerimizi koruyorsun. Dostumuz sayılırsın. Bin atlım var. Bunları verebilirim. Sen ne dersin?"*** dedi.

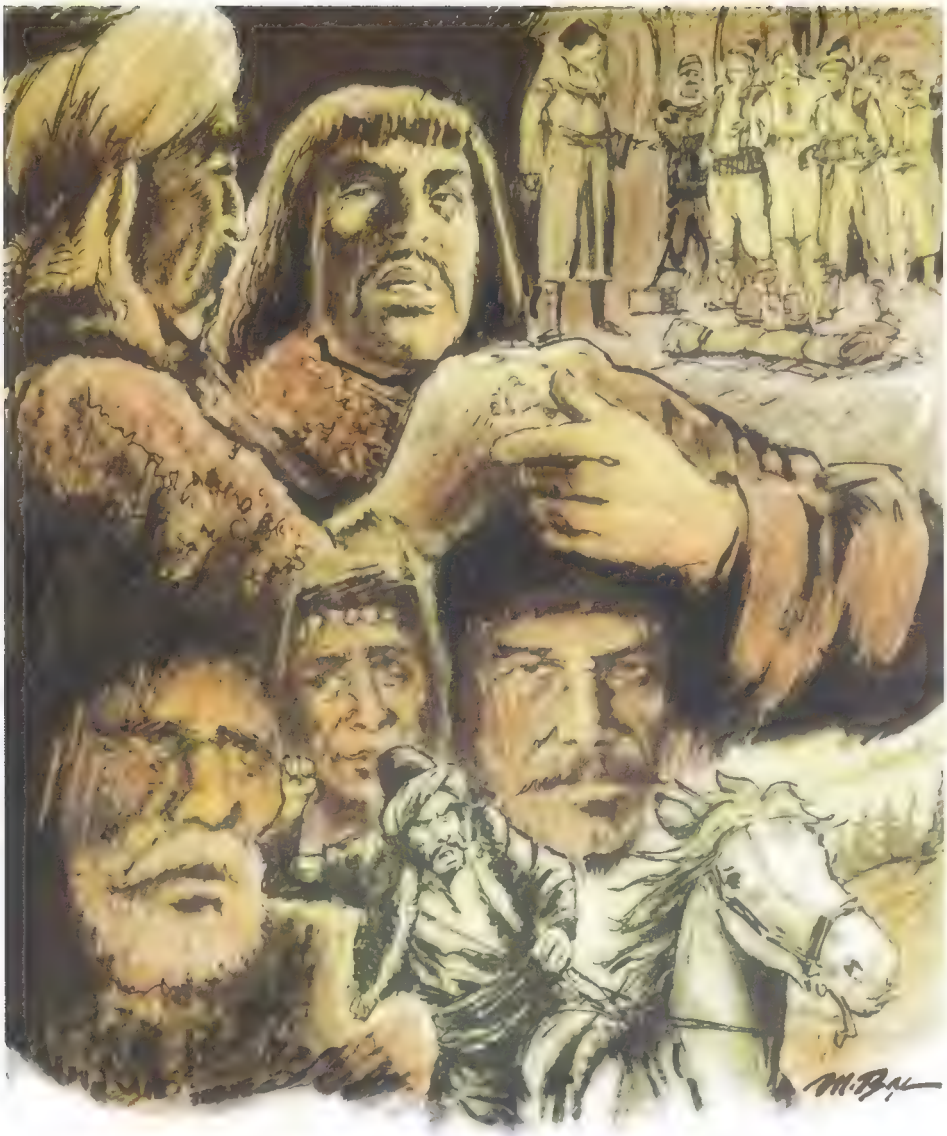

Tekfur Osman Bey'e oturmasını söyledi. ***"Önce Tatarları kov sana pazarı açayım" dedi.*** ***Osman Bey'de "Tatarları kovmak için önce Kulaca Hisar'ın ele geçirilmesi gerekir"*** dedi. Tekfur; "Aya Nikola araya girerse ne yapacaksın?" diye sordu. Osman; ***"Aya Nikola araya girerse sen karışma. Onu da vururum ve sana ganimetten pay veririm. Aya Nikola seni hedef alırsa senin yanında olurum"*** dedi. Anlaşmışlardı.

Dönerken geçmişi, atalarını düşündü ve yüksek sesle ***"Tanrıya şükürler olsun ki gaza günlerim gelmiştir!"*** diyerek iç çekti.

Eve vardığında Malhun Hatun'a bambaşka bir şekilde sarıldı ve öptü.

Kulaca Hisar baskını hazırlıkları yapıldığı sırada, Aya Nikola'nın baskın yapılacağından haberli olduğu ve kaleye 110 atlı gönderdiği bilgisi ulaştı. Saldırı planı yeni duruma göre yapıldı. Şafak vakti altmış, yetmiş atlı, beş ayrı yöne yollandı. O gün Kulaca Hisar'da pazar kurulmuştu, tüm kapılar pazar nedeniyle açıktı. Osman Bey ve kuvvetleri de doğrudan Kulaca Hisar'a saldırdı. Osman Bey'i gören Aya Nikola'nın atlılarının tamamı Osman Bey'in üzerine saldırdı. Osman Bey nehrin öte tarafına kaçtı. Savunmasız kalan Kulaca Hisar çevreye dağılan Osman Bey'in diğer savaşçıları tarafından kısa sürede ele geçirildi.

Osman Bey'in buyruğu gereği kimsenin malına, kılına, ırzına dokunulmamıştı. Osman Bey Pazar yerinde pazarcıların birinin sergisi üzerine çıktı ve Kulaca Hisar'da yaşayanlara; ***"Gönlünüzü has tutun. Malınıza, canınıza, ırzınıza dokunulmayacaktır. Bundan sonra sizleri yoldaşlarım koruyacaktır. Ben Ertuğrul Gazi Bey'in oğlu Osman Bey olarak söz veriyorum!"*** dedi.

Osman Bey Kulaca Hisar'dan döndüğü zaman üst katta anası Cankız'ın başında Kuran okunduğunu gördü. Anası Cankız'ın etrafındaki kadınlar, başları eğik, gözleri yumuk dua etmekteydi. Osman babası Ertuğrul Gazi Bey'e "Kulaca artık İslam'ındır" dedi. Yatmakta olan anasına yöneldi. ***"Anacığım, gözlerin arkada kalmasın"*** diyerek elini öpüp yüzüne götürdü. Cankız gözlerini zorla açtı. Oğlu Osman Bey'e bir iki saniye baktıktan sonra gözlerini sonsuza dek kapattı. Odada Kuran okuyanların sesleri daha da yükselmişti.

Osman Bey'in anası Cankız'ın ölümünden sonra bir türlü toparlanamayan Ertuğrul Gazi Bey de kısa bir süre sonra hakkın rahmetine kavuştu.

Osman Bey'in ana ve babasının ölümünden sonra Malhun Hatun bir erkek çocuk doğurdu. Osman Bey oğlunun adını Orhan koydu. Sağlıklı bir oğlan çocuğunun olmasından dolayı yöredeki oymak beylerine büyük bir ziyafet verdi. Üç günlük ziyafetin sonrasında, babasının oturma odasında, niçin çağrıldıklarını merak eden üç önemli beye Osman Bey şunları söylemekteydi;

"İnegöl, Karacahisar ve Yarhisar tekfurlarının baharla birlikte, Çavdarları da kullanarak, bizleri vuracağını haber aldım. Ben derim ki baskın basanındır. Çavdarlar bizi vurmadan biz onları vuralım. Ne dersiniz?" dedi.

Aralarında tartıştıktan sonra Çavdarları vurmaya karar verdiler.

Bu günlerde Osman Bey'in ağası Gündüz, Savcı ağabeyleriyle bir araya gelip ***"Anamızı atamızı analım"*** dedi. Bir Cuma gecesi Ertuğrul Gazi Bey'in evinde amcaları Dündar Bey'le birlikte toplandılar. Dündar Bey diğer yeğenlerinin hal hatırını sordu. Yemek duasını yaptı. Osman Bey, Dündar Bey'e saygıda kusur etmemesine rağmen, sohbet süresince amcası Dündar Osman Bey'in yüzüne hiç bakmadı.

Toplantı aile toplantısıydı. Ama amcaları Dündar Bey bir yabancı gibi davranmıştı. Ayrılırken de Osman Bey'i kastederek; ***"Allah ıslah eyleye!"*** dedi. Bu arada Bay Koca babası Savcı'yı ikna etmeye çalışmaktaydı. ***"Bana küçük dersin. On dört yaş ile on beş yaş ne ki? Dedem seni Konya sultanına elçi olarak gönderdiğinde benim yaşımdaymışsın."*** Anaları Ayna Melek, kızları Banu Çiçek şakalaşıp gülüşmekteydi. Daha sonraları geçmişlerini dile getirerek sohbete devam ettiler.

Osman Bey'in yaptırdığı mescidin açılışı vardı. Gazi Rahman'ın okuduğu ezandan sonra mescit tamamen dolmuştu. Osman Bey konuklarıyla avluda saf tutmuştu. Dursun Fakı'nın kıldırdığı namazdan sonra yanına çağırdığı yeğenleri Ak Temur'la, Aydoğdu'yu Kıyan Selçuk'un buyruğuna verdi. Daha sonra da Samsa Çavuş ile baş başa kaldı. Samsa Çavuş, İnegöl tekfuru ile Çavdarların kendilerine fazla zarar verdiğini, milletini alıp Mudurnu taraflarına gitmek istediğini söyledi. Osman Bey'de: ***"Az daha sabret!"*** dedi.

Mihail Kosses Osman Bey'e haber salmıştı. Beş gün sonra Çavdarlar Rum ve Türklerin katıldığı Yeğli pazarını basacaklardı. Baskından bir gün önce Osman Bey yoldaşları ve amcası Dündar Bey ile toplandı. Osman Bey durumu anlattı. Diğer beylerin onayını aldığını açıkladı. Toplanan yoldaşların da onayını aldı. Amcası Dündar Bey suskundu. Dündar Bey konuşmaya başladı; ***"Nasıl olsa bildiğin gibi yapıyorsun. Bizim de vebale katılmamızı mı istiyorsun?*** dedi.

Osman Bey ve yoldaşları anlaşmıştı. Baskına baskınla karşı koyacaklardı.

Yeğli pazarı halkı az uzaktaki sırttan, naralar atarak at koşturan Çavdarları görünce paniğe kapıldılar. Aynı anda sırtın iki yanındaki vadiden Osman Bey'in atlıları hücuma geçti. Çarpışma kısa sürdü. Kaçan Çavdarlardan yakalananlar vuruldu. Osman Bey yaralı beş Çavdarlıyı getirtti. At üstünde dimdik ve yalınkılıçtı. ***"Varın gidin, din, iman, hak, hukuk tanımaz Çavdaroğluna deyin! O bize değil kâfire yanaştı. Bilsin ki Çavdaroğlunun her baskınını kırmak boynumuzun borcudur."*** Sonra da yoldaşlarına dönüp; ***"salın bu itleri!"*** dedi.

Osman Bey'in yoldaşı Konur Alp'in oğlu olmuştu. Oğlana Ali adı konulmuştu. Bu arada Osman'ın gözü yoldaşı Sungur'un karısı Mihriban'a takıldı. Bir yaşına gelen sakat çocuğunu kucağında tutuyordu. Çocuğun adı Osman'dı. Kılıç tutamayacağı için Sungur üzgündü. Osman Bey çocuğu Mihriban'ın kucağından aldı, iki eliyle havaya doğru kaldırdı. Şimdi ona oğlu Orhan'a bakar gibi Orhan'la konuşur gibiydi. Osman Bey Sungur'a üzülmemesini, Kayı'ya kılıç dövenlerin, at donatanların, köprü atanların ve bilginlerin de gerekli olduğunu söyledi.

Osman Bey'in ağabeyi Savcı Bey'in oğlu Bay Koca Esmehan ile evleniyordu. Zurnalar Çalıyor, Kösler vuruluyor, binlerce kişi el çırpıp bağırıyordu. Söğüt tarafından gelini getiren kafile görülmüştü. Önde süslü kaftanı ile oldukça keyifli Bay Koca ile Gelin Esmehan oldukça süslü develerin üzerindeydiler. Arkalarında yüzlerce atlı vardı. Ok atma yarışında Bay Koca okunu en uzağa atan kişiydi. Osman Bey kılıcını ona verdi.

İnegöl basılacaktı. İlk kez gördükleri bir haberci geldi. Elinde Osman Bey'in Mihail'in kız kardeşine verdiği yazma ve içinde de Mihail'in yüzüğü vardı. Haberci, İnegöl tekfurunun Osman Bey'in İnegöl'e yapacağı baskını bildiğini iletmekteydi. İnegöl kalesinin kapılarını Osman Bey'in casusları açacaktı. Baskın planı bozulmuştu. Osman yoldaşlarına güvenle bakıp: ***"Yoldaşlar, pusu bilmeyene pusudur. Pusu kuranlar pusuyu bilenlerin avıdır. Yol kısalmıştır"*** deyip Malhun Hatun'la helalleşti.

Bay Koca kılıç kuşanmıştı ve gazaya çıkmak istemekteydi. Ancak Osman Bey, Bay Koca'nın gazaya katılmasına razı değildi. Bay Koca'nın babası Savcı Bey Osman Bey'e; ***"Bu sevabı, bu onuru Bay Koca'dan esirgeme"*** deyince Bay Koca'nın gazaya katılmasına onay çıktı ve Sungur'a emanet edildi.

Yüz yetmiş atlıydılar. Ermeni beline yaklaştıklarında yirmi atlı atından indi, atları yedeğe alarak önde yürümeye başladı. Sonra atlara kırbaç vurup vadiye saldılar. İnegöllüler bağıra çağıra gelen atların etrafını sardı.

Aynı anda Osman Bey saldırı için atını mahmuzladı.

Ortalık alacakaranlıktı. Ne olup bittiği anlaşılmadan biri bağırmıştı. ***"Hey Kara Osman sonun geldi!"*** Sesin sahibi Zoe'yi zehirleyen, Osman Bey'in düşmanı ve rakibi, Karacahisar Tekfurunun oğlu Kalanoz idi. Karşı karşıyaydılar. Osman atını mahmuzladı. Önünü iki atlı kesti. Birini yere indiren Osman'ı ikincin kişi biraz uğraştırdı. Sungur sağa sola çılgıncasına kılıç sallıyordu. Osman Bey; ***"Kendine gel Sungur!"*** diye bağırdı. Bu ara Bay Koca Kalanoz'un karşına çıkıp; ***"Ben Osman Bey'in yeğeniyim, gel kâfir!"*** diye bağırdı. Kalanoz gülerek Bay Koca'ya yöneldi. Sungur da Osman da yetişemedi. Kalanoz Bay Koca'yı şehit etti. Başıboş atlara yönelenler oyunu anlamış İnegöl'e doğru kaçmaya başlamıştı. Bir kısmı da yamaçtaki okçuların hedefi olmuştu. Aya Nikola ve Kalanoz kaçmıştı.

Bay Koca'nın şehit olması bütün yörede üzüntü ile karşılanmıştı. Yalnız Kayı Boyu'nun erleri değil bütün boyların kılıç kuşanma çağına gelen yiğitleri, savaş istemeyen dervişleri, analar, babalar Bay Koca'nın intikamı için and içiyorlardı. Bu hava Osman Beyi de iyice sarsmıştı. Yaylaya çıkma zamanının gelmesine rağmen intikam için sabırsızlanıyordu.
Bu arada Aya Nikola'nın daveti üzerine Karacahisar, Yarhisar ve Köprühisar tekfurları İnegöl'e geldi. Aya Nikola; ***"Niye duruyoruz ki? Kara Osman kuvvetlendi, zenginleşti, Kulaca Hisar'ı aldı. Çavdarları kovdu. Neredeyse İnegöl'ü de alıyordu. Birleşmeliyiz ve tehlikeye karşı koymalıyız"*** dedi. Yaylaya göç günü saldırmaya karar verildi.

Emanetler Bilecik Tekfuru'na teslim edilmişti. Söğüt çevresindeki binlerce insan göç için yola çıkmak üzereydi. Bir kadın Gazi Rahman'a yaklaştı. Bu kadın Kutlu Melek'ti. Biri kocası olmak üzere yedi Dodurgalı yiğit getirmişti. Gazaya katılmak istediklerini söylediler. Gazi Rahman kabul etti. Göç kervanı yola koyuldu. Domaniç eteklerine varıldığında, yaşlılar, kadınlar ve çocuklar, çobanlar atları, koyunları ve eşyaları alarak yaylaya doğru yürümeye devam etti. Osman Bey onların yanına iki yüz elli er bırakmıştı. Kendisi de bin atlı erle İkizce'ye yöneldi. Domaniç beline gelindiğinde mola verildi. Osman Bey atının üzerinde, kılıcı elinde yüksek sesle hitap ederek: ***"Ey aslanlarım! Dört tekfur iki bin atlısıyla üzerimize gelmektedir. Biz de onların üzerine gideriz. Ya biz ya da onlar. Allahın takdiri budur!"*** dedi ve erleriyle helalleşti.

Domaniç belini aştıkları zaman Rumlar göründü. Sağda solda ve ortada olmak üzere üçer yüz kişilik üç bölük oluşturuldu. Osman Bey ortadaydı. Saldırıya geçildi. Zayıflayan bölüğe destek vermek amacıyla geride kalan yüz kişi ise bir yamaçta üçe ayrılarak çarpışmayı izliyordu. Kılıç şakırtıları, at kişnemeleri, naralar, feryatlar birbirine karışmıştı. Osman Bey önüne çıkanı devirmekteydi. Bay Koca'nın babası Savcı Bey Kalanoz'la karşı karşıyaydı. Kalanoz yine gülmekteydi. Savcı Bey'in bu şeytana karşı yapabileceği bir şey yoktu. Kalanoz Savcı'yı da şehit etti. Kalanoz o anda Osman Bey'in süratle kendisine doğru geldiğini gördü. Kalanoz bu kez gülemiyordu. Kendini koruyan Rumlar da devrilmişti. Osman Bey atını büyük bir öfke ile Kalanoz'un atının üzerine sürdü ve devirdi. Osman Bey'in kılıcı şimdi Kalanoz'un boynundaydı. Gözleri alev alev, dişleri gıcırdamaktaydı. Osman Bey diğer elini kaldırdı, bütün gücüyle Kalanoz'u tokatladı.

Kalanoz tekrar yere düştü. Osman Bey hala burnundan solumaktaydı. Gözleri çakmak çakmaktı. İki er Kalanoz'un iki elini kıvırarak diz çöktürttü. Diğer bir er de kılıcı elinde beklemekteydi. Bu arada Osman Bey öfkeli ve gür sesiyle bağırdı; ***"Şu itin karnını deşin, yeri eşin ve leşi gömün!"*** dedi.

Osman Bey Ağabeyinin düştüğü yere geldi. Başucuna varıp Savcı Bey'in başını dizlerine yasladı ve gözlerini kapattı. Duasını yaptı. Sonra ağabeyini kucağına aldı. Dimdik durdu. Arkasında yoldaşları vardı. Yürüdü. Ulu bir çamın dibinde durup Ağabeyi Savcı Bey'i oraya gömdüler.

Döndüğünde onları Malhun Hatun kucağında Orhan ile atın üzerinde karşıladı. Yaylaya göç edenler de gelenleri karşılardı ve ***"Gazanız mübarek ola!"*** dediler.

Gelenleri karşılamaya gidenler beklediklerini bulamayınca ***"Kayı Boyu sağ olsun!"*** deyip boynunu büküyordu. Savcı Bey'in karısı Ayna Melek de ***"Kayı sağ olsun!"*** diyerek hüzün yüklü bir gururun tahtına doğru yürüdü. Kayı insanı, övüncü ve acıyı paylaşmayı dengeli bir şekilde yapmaktaydı.

Kardeş bekleyen Orhan anasının kucağında uyumaktaydı. Osman Bey dönüp onlara baktı. Şimdi Malhun Hatun bir başka güzeldi.

Osman Bey İkizdere'deydi. Burada tanımadığı birçok insan vardı. Ev yapmaktaydılar. Osman Bey sordu; ***"Bu yerleşim ne ola ki?"*** dedi. Osman'a hiç tanımadığı yaşlıca bir kişi cevap verdi. ***"Konya yöresinden geldik. Başımızda İmam Yahşi Fakı vardır. Sayımız yüzden fazla. Ede Balı haber saldığı için gelmişizdir. Uraz Derviş İkizce'yi uygun görmüştür"*** dedi.

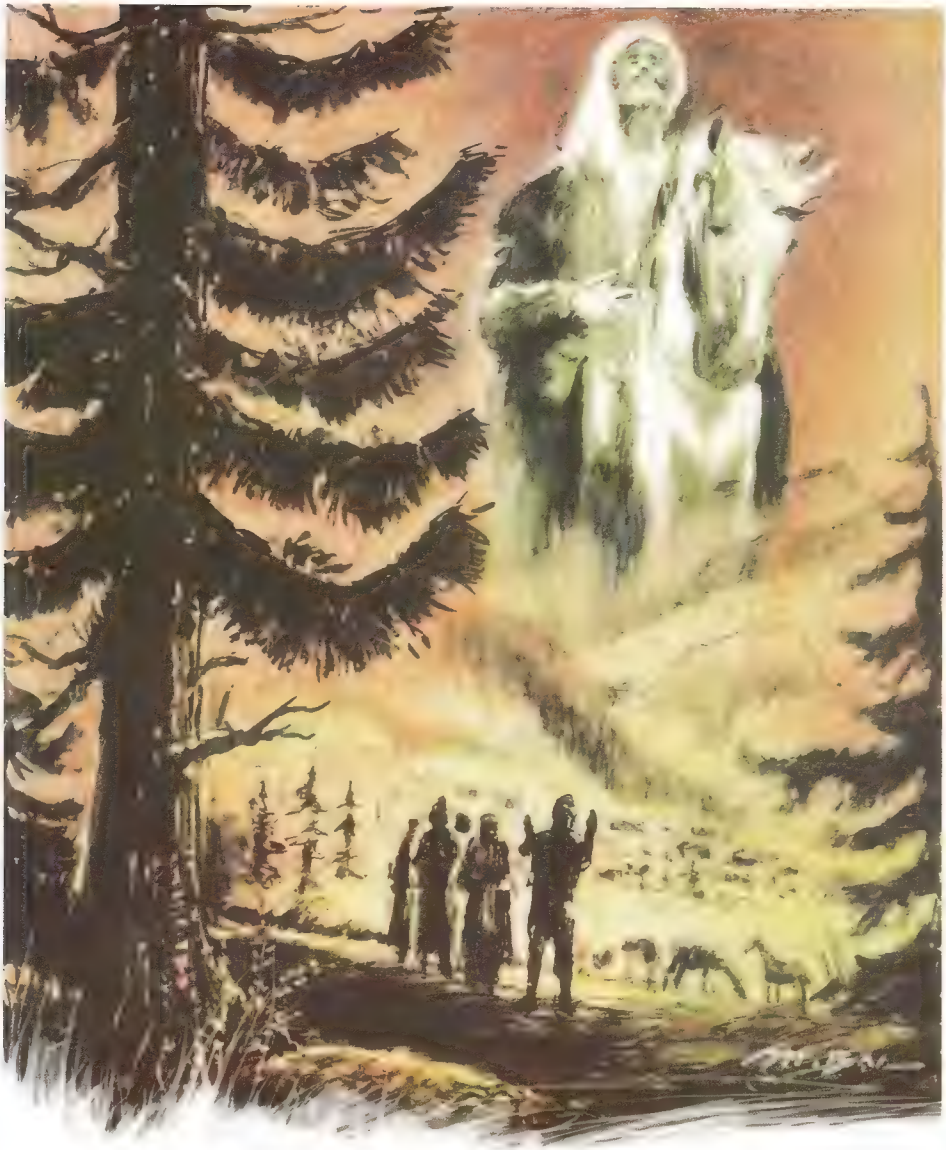

Orada Uraz Derviş'in anası Gökçe Bacı da vardı. Yahşi Fakı başını eğmişti. Osman Bey ona ***"Hoş geldiniz"*** dedi. Sonra da Gökçe Bacı ile konuşmaya başladı. ***"Köyleri burada olsun bey! Mezarlığımızın yanında köyümüzü yaşatalım. Şehitlerimizi yalnız bırakmayalım dedik bey"*** dedi. Osman Bey atına binmeye hazırlanırken karşısındaki ulu çama baktı ve donup kaldı. Ulu çamın dalları pırıl pırıldı. Dallarda kandiller yanmaktaydı. Gökçe Bacı fısıldadı; ***"Bu kandiller her gece yansın Bey!"*** dedi. Domaniç belinin son dönemecinde Osman Bey atını durdurup, arkasına baktı, bütün nefesini boşaltırcasına ***"Allah!"*** dedi.

Osman Bey dünyanın büyük değil küçük olduğunu anlamıştı. Kendisi için değil Ede Balı'nın dediği gibi soy için, inanç için, amaç için çalışacaktı. Artık yöreyi ve yöredeki kalelerin önemini anlayabilmekteydi. İlk önce İnebolu Kalesi demişti. Sonra fikir değiştirdi, Aydoş Kalesi'nde karar kıldı. Kaleyi kuşattı, yolları tuttu. Bir sabah Aydos Kalesi'nin koruyucuları Osman Bey'in çadırlarını gördü. Osman Bey yoldaşı Abdullah'ı kaleye elçi olarak gönderdi. Abdullah kale komutanına; ***"Osman Bey kalenin anahtarını ister. Anahtarı verirseniz kimsenin canına malına dokunulmayacak. Ama savaşmak isterseniz kale iki güne kalmaz düşer. Yağma başlar ve kalanlar kılıçtan geçirilir"*** dedi. Kale komutanı Nikeforos bu sözler üzerine deli gibi bağırıp; ***"Atın bu adamı burçlardan!"*** dedi.

Bu olaylar olurken Mihail Kosses Nikeforos'un misafiriydi. Abdullah götürülürken; ***"Ben Türkleri tanırım. Osman'ı da tanırım. Yazık olur Aydos'a"*** dedi. Nikeforos; ***"Türkleri ben de tanırım, sen korkma"*** demişti. Mihail Abdullah'ın sesini işitmişti. Bu seste korku yoktu. Abdullah kelime-i şahadet getirmişti.

Abdullah'ın burçlardan atıldığını gören Osman Bey çadırına giderken; ***"And olsun ki Rahman, Abdullah'ın intikamını alacağım.*** Nikeforos'u o burçlardan kendim atacağım" dedi.

İki günlük kuşatma sonucu kale alınamadı. Kapılar sağlam ve hendekler genişti. Zaman zaman Rahman ezan okumaktaydı. Gece ay doğmuştu. Osman kalenin burçlarına bakarken, burçlarda iki gölge belirdi. Osman'ın yanındaki Rahman yayını gerip okunu burçlara doğru fırlattı. Gölgenin biri yere düştü. İkinci gölge bir süre sonra tekrar göründü ve Osman Bey'e doğru bir şey fırlattı. Taşa sarılı bir kâğıttı fırlatılan. Osman Bey kâğıdı Konur Alp'a okuttu. Kâğıtta ***"Adım Evdoksiya. Ezan okuyan o kişiyi düşümde gördüm. Kaleyi hücumla alamazsınız. Erlerinizi şimdi alıp gidin. Nikeforos gittiğinizi sansın. Yarından sonraki gece, ay doğmadan sekiz on adamla burçların önüne gel. İp atacağım, kaleyi ancak bu şekilde ele geçirirsiniz"*** diye yazmaktaydı.

Evdoksiya'nın önerisini tartıştılar. "ne kaybederiz ki, deneyelim" dediler. Kuşatmadan vazgeçtiler. Evdoksiya'nın dediği gece Rahman ile Akça Koca ve dokuz kılıç ustası burçların altına sessizce geldi. Osman Bey yüz kadar atlı ile kaleye görünmeyen yerde beklemekteydi. Bir süre sonra kız burçlarda görüldü. Ucunda demir bağlı bir ipi burçlardan aşağı saldı. İlk olarak Rahman tırmandı. Rahman kıza ulaştığında Evdoksiya ; ***"Hoş geldin düşümdeki ezan okuyan yiğit"*** dedi. Diğer savaşçılar da kaleye tırmandı. Ortalıkta kimse yoktu. Sadece kale kapısında iki nöbetçi vardı. Ok ile iki nöbetçiyi devirip kapıyı açtılar ve puhu kuşu sesiyle dışarıdakilere haber verdiler. Osman Bey ve yüz atlısı kalenin içindeydi.

Aydos Kalesi'ni kuşatan diğer savaşçılar da kaleye girdi. Kaledekiler uyandı. Çünkü ovada yankılanan nal seslerini duymuşlardı. Savaş alanı kalenin içiydi. Kale içindeki savaş anında Osman Bey gırtlakları yırtan bir ses duydu. "Yana çekil Osman Bey! Yana kaç!" Bağıran Mihail'di. Osman Bey yan tarafa kaçar kaçmaz bulunduğu yere beş tane kaya parçası düştü. Osman Bey Mihail'e; ***"Sağol Mihail"*** dedi ve ***"Nikeforos nerede? Onun yerini göster bana!"*** diye bağırdı.

Sungur sırtını duvara vermiş üç Aydoslu ile savaşmaktaydı. Osman yetişinceye kadar birini devirmişti. Osman yetişince diğer ikisini de devirdiler. Osman Bey "benimle gel Sungur" dedi. O anda boş kalan dört savaşçıyı da yanlarına aldılar.

Osman Bey Mihail'e; "bize yol göster Mihail" dedi. Surlarda savaş sona doğru yaklaşmaktaydı. Osman Bey'e yolda Akça Koca ve Kıyan Selçuk'ta katıldı. Nikeforos'un konağına vardıklarında sayıları yirmi yediyi bulmuştu. Konağın bütün kapıları kırılmıştı. Konakta savaş kısa sürdü. Devrilenlerin dışındaki Aydoslular da kılıçlarını bırakıp teslim olmuştu. Nikeforos karşılarındaydı. Osman Bey ile vuruştu. Nikeforos yoruldu ve diz çökerek ***"Beni bağışla"*** deyip teslim oldu. Osman Bey teslim olan Aydoslulara seslenip; ***"İçinizde bu iti surlara götürüp oradan aşağıya atacak olan var mı?"*** diye bağırdı. Aydosluların içinden yedı kişi Nikeforos'u yakalayıp surlara götürdü.

Nikeforos'u, kendi askerleri, Abdullah'ın atıldığı yerden üç kere salladıktan sonra boşluğa fırlattı. Tanyeri ağarırken Aydos düşmüştü. Yaralılar tedavi edilip, şehitler kaldırıldı. Gazi Rahman, kilisenin merdivenlerine çıkarak sabah ezanını okudu. Ganimetler herkesin önünde eşit bir şekilde paylaştırıldı. Kaynının payını Akça Koca götürecekti.

Paylaşma işinden sonra Aydos'ta kalanların dışındakiler Domaniç'e dönmek için hazırlandı. Bu sırada Gazi Rahman, Osman Bey'e; ***"Bir diyeceğim var beyim. Bize kale kapılarını açmamızı sağlayan Evdoksiya Domaniç'e gelsin ve benim helalim olsun"*** dedi.

Osman Bey Rahman'ın dileğini uygun buldu. Evdoksiya Domaniç'e getirildi, Osman Bey'in yengesi Ayna Melek'e teslim edildi. Evdoksiya Ayna Melek'in yanında dil öğrendi, töre öğrendi. Kayı kızı için ev nedir, er nedir öğretildi. Dursun Fakı bir gün Osman Bey'e ***"Bey, kız hak yoluna girmek istemektedir. Karşı durmak olmaz"*** dedi. Osman Bey; ***"Dursun Fakı, büyüğüm, kıza borcumuz vardır. Aydos Kalesi'ni onun sayesinde fethettik. Hak yoluna girmesi uygundur"*** dedi. Evdoksiya ilk ayetleri Dursun Fakı'dan dinledi, kelime-i şahadet getirdi ve kendi isteği ile Saniye adını aldı.

Bu arada Malhun Hatun ikinci oğlu Alaaddin'i doğurmuştu.

Düğün günü yaklaşmaktaydı. Obanın kadınları kızları Saniye'ye büyük yakınlık gösteriyordu. Düğün Söğüt'e inmeye yakın bir zamanda Domaniç'te yapıldı. Gazi Rahman ile Saniye'nin düğünü gibi bir düğün Domaniç'te şimdiye dek görülmemişti. Osman Bey Aydos'a, Saniye'nin yakınlarına düğün için davet göndermişti. Saniye'nin yakını birçok Bizanslı düğüne armağanlar getirerek katıldı. Gelin Devesi'nin bir yanında Osman Bey diğer yanında Dodurga Beyi Kara Güne vardı. Gazi Rahman atıyla geldi. Osman Bey ve çevresindekileri kucakladıktan sonra gelinin bindiği deveyi aldı, meydanın ortasına gitti, okunu Osman Bey'in çadırının yakınına atarak çadırını oraya kurdu.

Osman Bey, düğünün üçüncü günü Sungur'u, Rahman'ı, Konur'u, Akça Koca'yı Sivri Kayaya götürdü. Orada onlara ney üfledi.

Saltuk, Osman Bey'e Mihail Kosses'in Sivri Kaya'da görüşmek istediğini söyledi. Osman Bey, Rahman'ın düğününde göremediği için Mihail'in gelişini önemsemişti. Hemen Sivri Kaya'ya yöneldi. Mihail oradaydı ve Kartal Doruğu'nun ardında kaybolmak üzere olan güneşe bakarak dalıp gitmişti. Osman Bey seslendi. "Hayrola Mihail!" dedi. Mihail Osman Bey'e doğru döndü ve ***"Bana Abdullah de Osman Bey. Nikeforos'un burçlardan attığı Abdullah'ım ben. Dileğim onun gibi olmaktır!"*** dedi. Osman Bey Mihail'i omuzlarından öptü. ***"Bundan böyle Abdullah'sın, yoldaşımsın"*** dedi.

Mihail geçmişte yaşananları anımsamadan edemiyordu. Bir gece Konur Alp'in ansızın gelip Aya Nikola'nın yapacağı baskını etkisiz hale getirmesi, İnönü gecesinde El Zahid ile Osman Bey'in Mihail için kavga etmesi, Yeğli Pazarı'nın baskından kurtarılması, Cankızın cenazesindeki yaşanan duygusal anlar ve mezara toprak atması olaylarını Osman Bey'le konuştu. Mihail'in iki dünyası vardı. Birinde Kalanozlar, Aya Nikolalar, Nikeforoslar, tekfurlar, papazlar: diğer dünyasında ise Mahmut Beyler, Konur Alpler, Rahmanlar, Akça Kocalar, Dursun Fakılar, ezanlar, namazlar… Mihail'in gönlü ikinci dünyaya doğru kaymıştı. Aydos kuşatmasından sonra Dursun Fakı'ya gitmiş hak yoluna girmek isteği ile ilgili dileğini iletmişti. Kelime-i şahadet getirmiş. Hak yoluna girmek için öğrendiklerini karısına da öğretmeye başlamıştı.

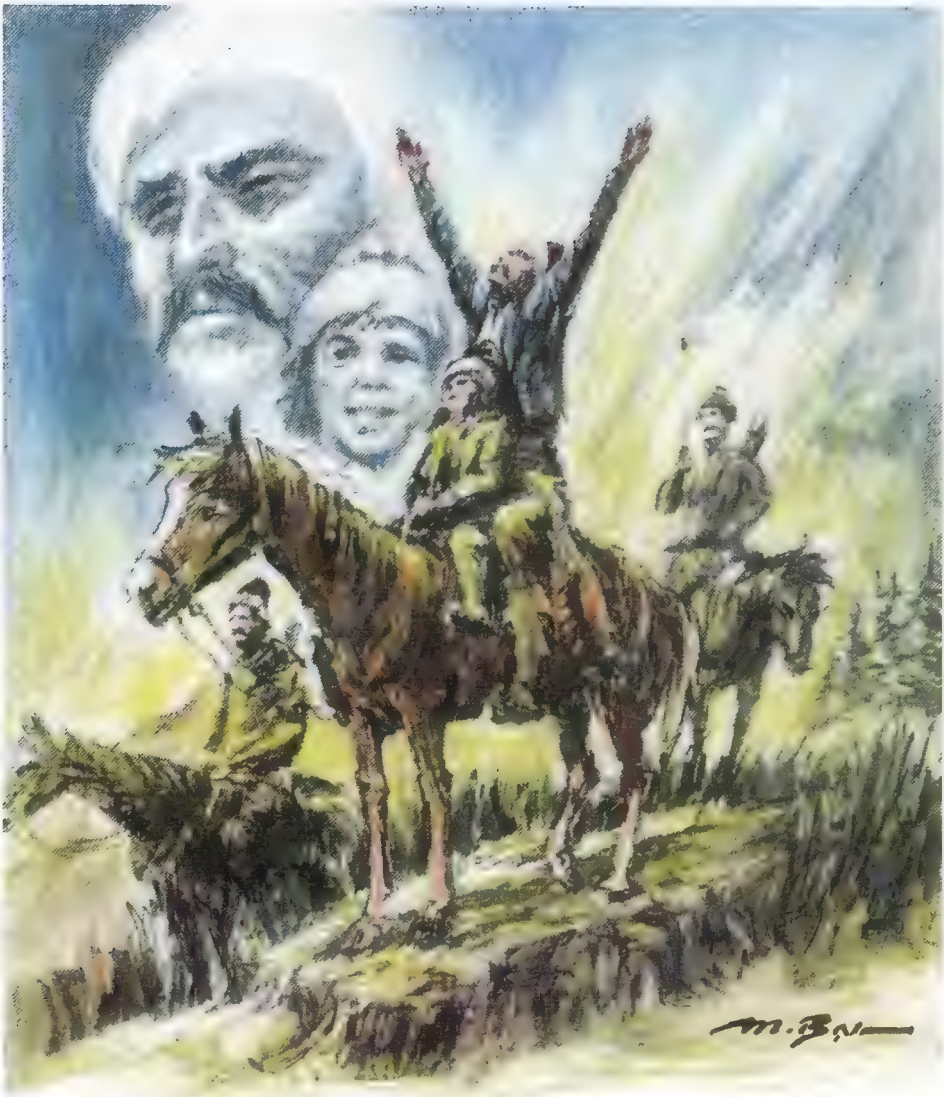

Osman Bey vadideki çarpışmanın ertesi yazında İkizce'ye ilk gelişini düşündü. Gökçe Bacı'nın sözlerini anımsamıştı. Atını durdurmuştu. İkizce kalesinin karşı yamacındaki kandilli çam ağacını unutmamıştı. Gökçe Bacı'nın ***"Köyleri burada olsun Bey. Mezarlarımıza sahip çıkalım. Köyümüzü mezarlarımızın yanında yaşatalım"*** deyişini unutamamıştı. Uraz Derviş'e dönerek; "Anan Gökçe bacı'nın dedikleri hiç aklımdan çıkmaz" demişti.

Orhan kucağında idi. Kollarını yukarıya kaldırdı ve avuçlarını açtı. ***"Ey oğul iyi bak! Orada nurların altında amcan Savcı Bey ve nice yiğitler ve bahadırlar yatmaktadır. Onları unutmayasın ki, onlara nur yağsın!"*** dedi.

Söylenen günün sabahında çadırlar söküldü, develere, kağnılara yükler vuruldu. Yola çıkıldı. Çiftekavaklı Pınar yanında dinlenmek için duran Osman Bey'e yaklaşan Kara Güne Bey ***"Sana diyeceklerimiz var Osman Bey"*** dedi. Yere kilimler serildi, oturuldu. Osman Bey sordu; "***Buyur Kara Güne gardaş"*** dedi. Kara Güne Bey ***"Kayı'nın yiğit beyi"*** diyerek konuşmaya başladı. Bilecik üzerine gaza yapma isteğini belirtti. Osman Bey'de bir süre düşündükten sonra; ***"İkizce, Aydos başarılarımız diğer tekfurları korkutmuştur. Bilecik içeridedir. Konya'nın dostudur. Kayı'nın ve diğer boyların mallarını Çavdar ve İnegöl'ün haydutlarından korumuştur. Her ne kadar yıllardır vergi veriyorsak da, ilk saldıran biz olmayalım. İyilikbilmez, nankör olmayalım"*** diyen Osman bey devam ederek; ***"Öncelikli hedefimiz Yerhisar, İnegöl ve Karahisar olmalıdır"*** dedi.

Ede Balı'nın karısı Orhan'ı dayısı Turgut'a, Alaaddin'i de büyük oğlu Mahmud'a benzetmekteydi. Ede Balı da öyle düşünmekteydi. Orhan bütün davranışları ile bir savaşçı gibi dik duruyordu. Alaaddin ise bakışlarıyla düşünceler deryasında gezinmekteydi sanki. Bu arada Osman Bey Ede Balı'ya tedirginliğini anlatmış öğüt istemişti. Ede Balı'da; ***"Ben sana Turgut'umu verdim, sen de bana Alaaddin'i ver ödeşelim"*** dedi. Alaaddin yeteri kadar büyümüştü. Ede Balı torununu şimdiden tekkenin havasına sokmak istemekteydi.

Ede Balı büyük oğlu Mahmut'a ***"Hey oğul, Alaaddin'i al tekkeyi gezdir. Umut ederim ki sevecektir."***dedi. Osman Bey kısık gözleri gülümseyişiyle ışıldadı ve Orhan'a seslendi; ***"Hey Orhan'ım deden varsın bizi çağırmasın tekkeye. Biz kendimiz gideriz. Tekkenin kapısı herkese açıktır"*** dedi. Mahmut Alaaddin'i tekke sakinleri ile tanıştırmaktaydı. Osman Bey Orhan ile birlikte tekkedekileri selamladı ve doğru yukarı kata çıktı. Orhan'a odanın birindeki Selçuklu ve Bizans sikkelerini gösterdi. ***"Bu sikkeler tekkeyi ziyarete gelen konuk sıkıntıda ise alıp sıkıntısını gidersin diyedir. İhtiyacı olan kişiyi utandırmamak içindir. Deden o utancın vebalinden kaçındığı için bu sikkeleri buraya koymuştur"*** dedi.

O Pazar Söğüt'ten düzinelerle at ve araba Yeğli Pazarı'na gelmişti. Herkes alışveriş yapmaktaydı. Orhan yeğeni Bay Koca'nın elinden tutmuştu. Bay Koca az önce altını ıslattığı için anası Ayna Melek altındakileri çıkartıp çocuğun belden aşağısını çıplak bırakmıştı. Ayna Melek ve Malhun Hatun az ileride bir tezgâhın başında alışveriş yapmaktaydı. Orhan da bir tezgâhta satılmakta olan bir ayna ile ilgilenmekteydi. Aynayı incelemek üzere elini uzattığı anda ikinci bir el de uzandı. "o tarağı ben seçmiştim" dedi. Orhan ise ***"ama ben aldım"*** dedi. Genç kız öfkelendi. ***"Ben seçmiştim kaba Türk!"*** dedi. Kız kendi boyuna yakın çok güzel bir Rum kızıydı. Konuşmaya devam ettiler. Orhan; ***"Türk kaba olmaz. Ben kaba değilim"*** dedi. Kız dalga geçer gibi; ***"Kaba olmayan çocuğu böyle tutmaz"*** diyerek Bay Koca'nın belden aşağısını gösterdi. Orhan'da;***"Yiğidin malı meydandadır"*** diyerek güldü. Kız ise Orhan ile alay edercesine; ***"Öyleyse sen yiğit değilsin!"*** dedi ve çekip gitti.

Orhan satıcıya sordu."Kimdir bu?" Tarak satıcısı ***"Holofira'dır. Yarhisar tekfurunun kızıdır"*** dedi. Pazar sonrası Orhan Malhun Hatun'a diller döktü; ***"Ana bana o mor keseyi ver!"*** dedi. Anası "Kız işidir sana gerekmez" dediyse de, ana yüreği dayanmadı, ısrar üzerine mor keseyi Orhan'a verdi. Orhan mor kesenin içine satın aldığı ayna ile bir tarak koydu. Keseyi Holofire'ya verecekti. Malhun Hatun Osman Bey'e; ***"Oğlan keseyi aldı götürdü"*** dedi. Osman Bey de ***"Bırak götürsün"*** diyerek gülümsedi. Aslında Osman Bey Orhan'ı Sungur' ve Saltuk'a takip ettirmiş, onların getirdiği haberle her şeyi öğrenmişti. Orhan mor kese ile pazara gitti, pazarı dört döndü, Holofira'yı göremedi. Pazar dağılırken tarakçıya gitti ve Holofira'nın gelip gelmediğini sordu.

Yeğli pazarına her gidişinde Holofira'yı göremeyen Orhan yılın ilk karının yağdığı gün onunla karşılaştı. Mor keseyi uzatarak, yarım yamalak Rumcasıyla ***"Ben de yiğidim. İşte malım mülküm"*** dedi. Holofiro şaşırmıştı. Durakladı. Orhan'a baktı. Sonra gülümseyerek keseyi aldı ve açtı, tarağı gördü. ***"Sevgilin beğenmedi mi?"*** dedi. Orhan ***"Yeğenim Banu Çiçeğe başka bir hediye götürdüm. Bu senin için, istersen alabilirsin"*** dedi. Holofira keseyi aldı ve giderken "çok yaşlar göresin!"dedi. İkinci bir pazar görüşmesinde Holofira Orhan'a kendi ördüğü bir sapanı vermişti.
Olanları Osman Bey Malhatun'a anlatmıştı.

Orhan ve Holofira'nın pazarda buluşmaları Yarhisar ve Söğüt'te dillere destan olmuştu. Tepkiler değişikti. Yarhisar'da bazı kızlar, erkekler ve anaların hepsi öfkeliydi. Bir Pazar günü Orhan ile Holofira el ele gezinirken üç Yarhisarlı'nın saldırısına uğradı. Sungur araya girdi. Orhan Sungur'a sen karışma dedi. Ortalık karışmakta iken iki Yarhisar atlısı geldi. Biri attan indi ve Sungur'u selamladı. Orhan ile el ele tutuşan Holofira'ya gidelim anlamında elini uzatarak "Lütfen" dedi. Holofira'nın Orhan'ın elini bırakmasını istemekteydi. Orhan Sungur'a baktı. Sungur Orhan'a "Holofira gitmelidir" dedi.

Olay Osman Bey'e iletilmişti. Osman Bey yoldaşlarına; ***"Uygun olan nedir? Ne yapmalıyım?"*** dedi. Sungur; "Orhan Holofira'yı kaçırsın" dedi.
Kara Tekin karşı çıktı; ***"Tekfur kızı kaçırmak Ertuğrul Gazi Bey töresine uygun değildir"*** dedi. Osman Bey; ***"Uygun olanı nedir?"*** diye tekrar sordu. Dursun Fakı; ***"Gönül gönüle karşıdır. Tekfur Dukas'a dünür salalım"*** dedi. Dursun Fakı'nın önerisini herkes onayladı. Armağanlarla yüklü beş deve Yarhisar'a doğru yola çıktı. Tekfur Osman Bey'in hatırı için sadece küçük bir halı heybeyi almak isterken; kızını henüz evlendirmeyeceğini ve kızının evleneceği kişinin Orhan olmayacağını ima etti. Bunun üzerine sinirlenen Sungur Dukas'a elindeki kılıcı uzatarak "al" dedi. Kılıcı da almayan Dukas yürüyüp gitti. Durum Osman Bey'e anlatıldı. Hediyelerin ve kılıcın alınmaması Osman Bey'i sinirlendirmişti.

Dukas'ın davranışı Osman Bey'i zor duruma sokmuştu. Osman Bey Tekfur Dukas'a karşı ayaklanmak istiyordu ama ileri gidemiyordu. Öteden beri Osman Bey'e karşı olan amcası Dündar Bey Osman'ın yaptıklarını yanlış ve zararlı bulmaktaydı. Aydos'un alınmasından sonra bile Osman için; ***"İki gider, bir döner ve Muhammet ümmetini kırdırır"*** diyordu. Son tepkisini de, Yarhisar olayından sonra yeğeni Orhan'a bir demirci dükkânında göstermişti. ***"Baban senin yüzünden Beyliğini de, Kayı'yı da küçük düşürmüştür"*** dedi.

Osman Bey olayı öğrenince Dündar Bey'in evine gitti. Dündar Bey'in evinde konukları vardı. Dündar Bey Osman Bey'in öfkesine aldırış bile etmiyor, adeta Osman'ı azarlıyordu. ***"Bu nasıl bir geliştir? İzin yok, selam saygı yok!"*** dedi. Osman Bey dimdik durarak dinledi ve konuşmaya başladı; ***"Bak amca, sana bir sözüm vardır, iki ettirirsin, amcamsın sana en büyük saygıyı duyarım, her türlü hizmeti yaparım ama Kayı ile ilgili işlerimden uzak dur, ortalığı karıştırma!"*** dedi. Kapıya yöneldi ve giderken sert bir şekilde döndü; ***"Bu son dileğimdir. Yoksa… İşte şahitler. Bu işin sonu kötüye varır!"*** dedi.

Domaniç günleri yaklaşmaktaydı. Göçten önce seferler yapılacaktı. Önce Mihail diye bilinen Abdullah'ın adamlarının yardımıyla Harman Kaya düşürüldü. Sonra Beştaş, Sorkun, Mudurnu, Göynük dolayları ve Tarakçı Yenicesi karşı konulmadan alındı. Direnen yerleri yağmalattı. Direnmeyen yerlerde kimsenin kılına dokundurtmadı. Ganimetler paylaşıldı. Ganimetlerden bir kısmı da Konya sultanına gönderildi.

Göç yapılırken Alaaddin annesinden ayrılarak Tepe Pınar'a dayısı Mahmut'un yanına tekkeye gönderildi. Alaaddin orada düşünce adamı olacaktı.

Konya'ya giden heyet dönmüştü. Sultan, Osman Bey'e bir kılıç göndermişti. Kılıç Hz. Osman'ın kılıcıydı. Sultan; "bu kılıç Osman Bey'e yaraşır" demişti. Sultan ayrıca Osman'a düşündüğü büyük seferler için güzün düzenli bir ordu göndereceğini de bildirmişti.

Orhan ergenliğini atlatmış, iyi bir demirci ustası olmuştu. Son kılıç talimlerinden birinde de ustası Sungur; ***"Hey beyimin oğlu, kılıç kullanmayı artık sen bana öğret!"*** dedi. Konur Alp'in ona Tarhan adında birat hediye etmişti. Atı ile uyum içindeydi. Orhan'ın boyu Osman Bey'in boyundan biraz daha uzundu ama acı bir kuvveti vardı. Bir seferinde, uzun bir boğuşmadan sonra bir ayıyı devirmişti. Osman Bey bu haberi alır almaz Orhan'ı görmeye geldi. Orhan sadece birkaç sıyrık oluşturan pençe darbeleri almıştı. Ayıya kendini ısırtmamıştı. Osman Bey, oğlu Orhan'a; ***"Beni sevindirdin. Post için ne düşünürsün?"*** demesi üzerine Orhan; ***"Post anamındır"*** dedi. Osman Bey eğilip oğlunu omzundan öptü ve ***"Ananın övüncüne post gerekmez. Postu Yarhisar'a saklayacağını sanıyordum"*** dedi.

Karacahisar tekfuru artık Konya'yı dinlememekteydi. Germiyanoğlu da artık açıktan açığa Osman Bey'e karşıydı. Bilecik tekfuru da Söğüt'ün güvenliğine sırtını dönmüştü. Beklemek Osman Bey'in aleyhineydi. Diğer beylerle görüşerek "Karacahisar üzerine yürümemiz gerek" dedi. Önerisi kabul edildi.

Karacahisar'ı almak amacıyla tekfurun kuvvetleriyle savaşa tutuşuldu. Savaşın en şiddetli anında amcası Dündar Osman Bey'e bağırarak: "Hey Osman yaptığın Kayı'ya zulümdür. Çekilelim. Muhammet'e inananları kırdırma!" dedi. Osman Bey; "amca sus!" diye bağırdıysa da fayda etmedi. Deliye dönen Osman Bey atının başını amcasına döndürdü, yanına vardığında geyik boynuzlu yayına amcasının başına vurarak onu düşürdü.

Savaş kazanılmış, Karacahisar kalesi düşmüştü. Ganimetlerin bir kısmı da Konya'ya sultana gönderilmişti.

Ak Temur Konya'dan bir müjdeyle döndü. Sultan Söğüt'ü Osman Bey'e vermişti. Bu arada Yarhisar Tekfuru Dukas, Bilecik tekfuru Alates'i Osman Bey'e karşı kışkırtmaktaydı. Alates Holofira'yı oğluna almak istemekteydi. Dukas bir yalana başvurdu. Osman Bey'in kendisine bir mektup gönderdiğini, Holofira'yı Orhan'a vermediğim takdirde, kendisini ve Alates'in oğlunu da öldüreceğini Alates'e anlattı. Alates Osman Bey'i diğerlerinin gözüyle görmemekteydi ama oğulsuz da kalmak istemiyordu. Bütün olanları sonradan Abdullah adını alan Mihail Osman Bey'e bildirmiş, tedbirli olmasını istemişti.

Bu arada Holofira Orhan'a bir mektup gönderdi. Mektupta babasının kendini Alates'in oğluna vereceği ve Orhan isterse kaçıp Söğüt'e gelebileceği yazmaktaydı.

Osman Bey Orhan'a; ***"Bak oğul, ben de Holofira'nın gelinim olmasını isterim"*** dedi. Bir plan hazırlandı. Plana göre Konya'dan Orhan'a bir gelin gelecekti. Bu haber Mihail aracılığıyla Yarhisar ve Bilecik tekfurlarına ulaştı. Tekfurlar, Osman Bey'in düğün hazırlığı yaptığı bir anda onu ortadan kaldırmak gerekir diye düşündü. Osman Bey'in düğün hazırlığı yaptığına inanan tekfurlar kale giriş çıkışlarının güvenliğine fazla önem vermediler.

Bir Pazar sabahı İnegöl kalesinin kapıları Bursa'ya gidecek pazarcılar için açıldığı zaman Osman Bey yedi yüz atlısıyla İnegöl'e girdi. Aya Nikola direnememişti. Osman Bey'in karşısındaydı. ***"Canımı bağışla, beni İstanbul'a sat. Çok altın alırsın"*** dedi. Osman önünde dağ gibi yığılı ganimete baktı, sonra da Sungur'a; ***"Alın bunu buradan. Sokak sokak gezdirin. Sonra da karısı ve çocuklarıyla birlikte salın gitsin"*** dedi.

İnegöl halkı tekfurlarını yuhaladı, lanetledi. Tekfur linç edilmekten gaziler sayesinde kurtuldu. Ganimetleri Yahşi Fakı paylaştırmıştı. Ganimetlerden kabzası ve kını kıymetli taşlarla süslü bir kılıç kalmıştı. Yahşi Fakı kılıcı Osman Bey'e uzattı. Osman Bey'in rengi attı, çene kemikleri titredi ama kendini tuttu. Yumuşak bir sesle Yahşi Fakı'ya seslendi; ***"Hey Koca Fakı, bilgin kardeşim, kılıcım iş görmez mi olmuştur da, bana kılıç adarsın! O kılıç Sultanım'a yaraşır. O neyi, kime armağan edeceğini iyi bilir"*** dedi.

İnegöl'ün düşmesinden sonra, Osman Bey'in kumandanlığından da öte iyi bir lider olduğunu kabul edenler çoğunlukta idi. İnegöl düştükten sonra Bursa tekfuru Osman bey'in Bursa'ya yöneleceğini iyi biliyordu. Bu yüzden Yarhisar ve Bilecik tekfurları ile konuyu görüşmek istiyordu. Geç kalmıştı. Dukas ve Alates konuyu görüşmek üzere bir araya gelmişti. Her ikisi de Osman'ı yenemeyeceklerini bildikleri için ona suikast hazırlamaktaydılar. Alates Dukas'a seslendi; ***"Osman bana güvenir. Oğlunun işini de unutturmak için seninle de hoş geçinmek ister. Holofira'nın düğünü iyi bir bahanedir. Osman'ı düğüne davet ederiz. Düğünde de yok ederiz. Osman yok olunca Türkler eski hallerine geri dönerler"*** dedi.

Konya'ya Sultan'a ganimet götüren Ak Temur Konya'dan yalnız dönmedi. Bu gelişinde Sultan fermanını Sultanın adamlarından biri getirmekteydi.

Sultan gönderdiği fermanda "Osman Şahbey" deyimini kullanıyor. Söğüt'ü, aldığı kalelere Eskişehir'i de ekleyerek sancak haline getiriyordu. Sancağı vergi dışı bırakarak Osman Bey'e bırakıyordu. Mescidin önünde kadınlı erkekli büyük bir kalabalık toplandı. Kardeş beyler de gelmişti. Kösler büyük bir keyifle vuruluyordu. Osman Bey ve beş yoldaşı at üzerindeydi. Osman Bey fermanı çıkarıp Rahman'a uzattı. ***"Oku Rahman"*** dedi. Ferman okunduktan sonra sevinç bağırtılarıyla karışık büyük bir sevgi seli oluştu.

Kardeş beyler ve Ertuğrul Gazi yoldaşları Osman Bey'in önüne at sürüp; ***"Hanlığının bahtı açık olsun!"*** deyip şükranlarını iletiyorlardı.

Osman Bey atının üzerinde doğrulup; ***" Hey!"*** diye bağırıyor, sonra "***Dileğim yoktur. Dileğiniz dileğimdir, ötesi gerekmez. Bana hayır, ümmeti Muhammet'e ve Oğuz'a hayır olandır. Allah bana hep onu bağışlasın!"*** diye bağırdı. Sonra da mırıldanarak; ***"Yüküm artmıştır artık"*** deyip sustu.

Osman Bey'in hanlığını komşu beyler kutlamak istiyordu. Malhun Hatun kımız getirdi. Kımızlar Osman Bey ve diğerleri tarafından sırayla içildi. Hutbe okunma sırası geldiğinde de Osman Bey ***" Gereği ne ise yapılsın"*** dedi. Burada Dursun Fakı söze girdi. ***"Hutbe için Sultan'dan izin almak gerekir"*** dedi. Bu söze karşı Osman Bey; ***"Hey Dursun Fakı ve atam Ede Balı, size derim ki. Sultan bana sancak vermiştir. Ber'at vermiştir. Bütün bu illeri ben kılıcımla almışımdır. Eğer hala minnetim var sayarsanız kabulüm değildir"*** dedi. Ede Balı töre gereği diğer beylerin rızasını almasını söyledi. Osman Gazi Han, kardeş beyleri ve kendi yoldaşlarını topladı. Düşünceleri soruldu. Osman Bey'e doğru söylersin dediler. Dursun Fakı kadılığa getirildi. İlk Cuma namazı Karacahisar'da mescide çevrilen kilisede kılındı.

Hutbeden sonra Ede Balı Osman Gazi Han'ın kulağına eğildi; "***Hey oğul, hutbeden sonra benim dahi elimi öpmeyesin, sana öğüdüm, vasiyetimdir"*** dedi.

Günler eskisi gibi geçmemekteydi. Eskiden karşılaşılmayan, rastlanmayan olaylarla, anlaşmazlıklarla karşılaşmaktaydı Osman Gazi Han.

Bir gün yanına gelen Germiyanlı biri; ***"Bu pazarın vergisini bana sat"*** deyince Osman Gazi Han şaşırdı. Konuyu Dursun Fakı'ya anlattı. Dursun Fakı; ***"Adettir Hanım, pazara mal getiren vergisini verir. Bu durum uzun zamandır geleneksel bir şekilde uygulanmaktadır***" dedi. Bunu üzerine Osman Gazi Han; ***"Mademki öyle, bundan böyle pazara bir yük getirip satandan bir akçe alına, satamayan da bir şey vermesin"*** dedi.

Yayla göçü yaklaştı. Aletes ile Dukas'ın Osman'ı ortadan kaldırmak için planlanan Holofira'nın düğün daveti geldi. Osman Gazi Han Aletes'ten iki ricada bulundu. Düğün göç zamanına gelmekteydi. Göç zamanı emanete bırakılan eşyaları yine silahsız kadınlar getirecekti. Yöredeki kadınlar da düğünü görmek istiyordu. Kalabalık olunacağı, Bilecik'te de bu kalabalığı barındıracak geniş bir alan olmadığı için düğünün geniş ve açık bir alanda, Çakırpınarı'nda yapılması ricasında bulundu. Aletes teklifi sevinçle kabul etti. Osman Gazi Han her şeyi düşündü. Göçün başında Gökçe Bacı vardı. Ona yeterince oyalanmasını söyledi. Yanına beş yoldaş alıp Çakırpınarı'na doğru yola çıktı. Vardıklarında tekfurlar keyifliydi. Mihail'de oradaydı. Osman Gazi Han oldukça iyi karşılandı. Osman Gazi Han birdenbire kuşkuya düşmüş gibi atını geri çevirdi, mahmuzladı ve kaçmaya başladı. Yoldaşları da aynı şeyi yaptı. Aynı anda Mihail: ***"Ne duruyorsunuz! Türkler kaçıyor, peşlerine düşün!"*** diye bağırdı.

Osman Gazi Han'ın planladığı şey gerçekleşiyordu. Tekfurların askerleri kaçanların peşine düştü. Kaldırak deresine geldiklerinde yamacın iki yanına gizlenen Türkler tekfurların askerlerinin üzerine ok yağdırdı. Osman Gazi Han ve yoldaşları kılıçlarını çıkarıp Aletes ve Dukas'a doğru saldırıya geçti. Dukas kaçmaya başladı. Aletes ise Osman Gazi Han'ın ilk darbesiyle yere yıkıldı. Bu sırada göç kervanının başındaki Gökçe Bacı kale kapısındaydı. Arabalara gizlenen Türk erleri fırlayıp kaleye saldırdı. Gökçe Bacı'da sapan sallıyordu. Osman Gazi Han kaleye doğru yöneldi. Kaleye varamadan Gökçe Bacı'nın göğsüne bir ok saplandı. Çarpışma uzun sürmedi. Yedi şehit verildi. Bilecik ele geçirildi. Yarhisar'a geldiklerinde ise kale kapısı açıktı. Dukas, Holofira, Mihail ve Orhan Bey orada idi. Mihail'in hatırına Dukas affedildi, ailesi ile birlikte istediği yere gidebileceği söylendi. Holofira ise Kayı'da kaldı.

Holofira bir süre Gazi rahman'ın evinde Saniye ile birlikte kaldı. Saniye gibi o da Türk törelerini, İslam'ın gereklerini öğrendi. Adı ***Nilüfer*** olarak değiştirildi. Bir süre sonra da Orhan ile evlendirildi. Düğünden sonra Osman Gazi Han yoldaşlarını ve beyleri topladı. **"Aldığımızı tutmak, tuttuğumuzu onarmak ve her ili de ehline vermek gerekir"** dedi. ***"Uygundur"*** onayından sonra alınan yerler beyler arasında paylaştırıldı.

Bilecik, Şeyh Ede Balı'nın denetimi altında Alaaddin Bey'e bırakıldı. Alaaddin anası ve bacısı ile kalacaktı. Orhan'a da Sultanönü'nün yönetimi bırakıldı. Osman Bey de Söğüt'ün dışında bir yer düşünmekteydi.

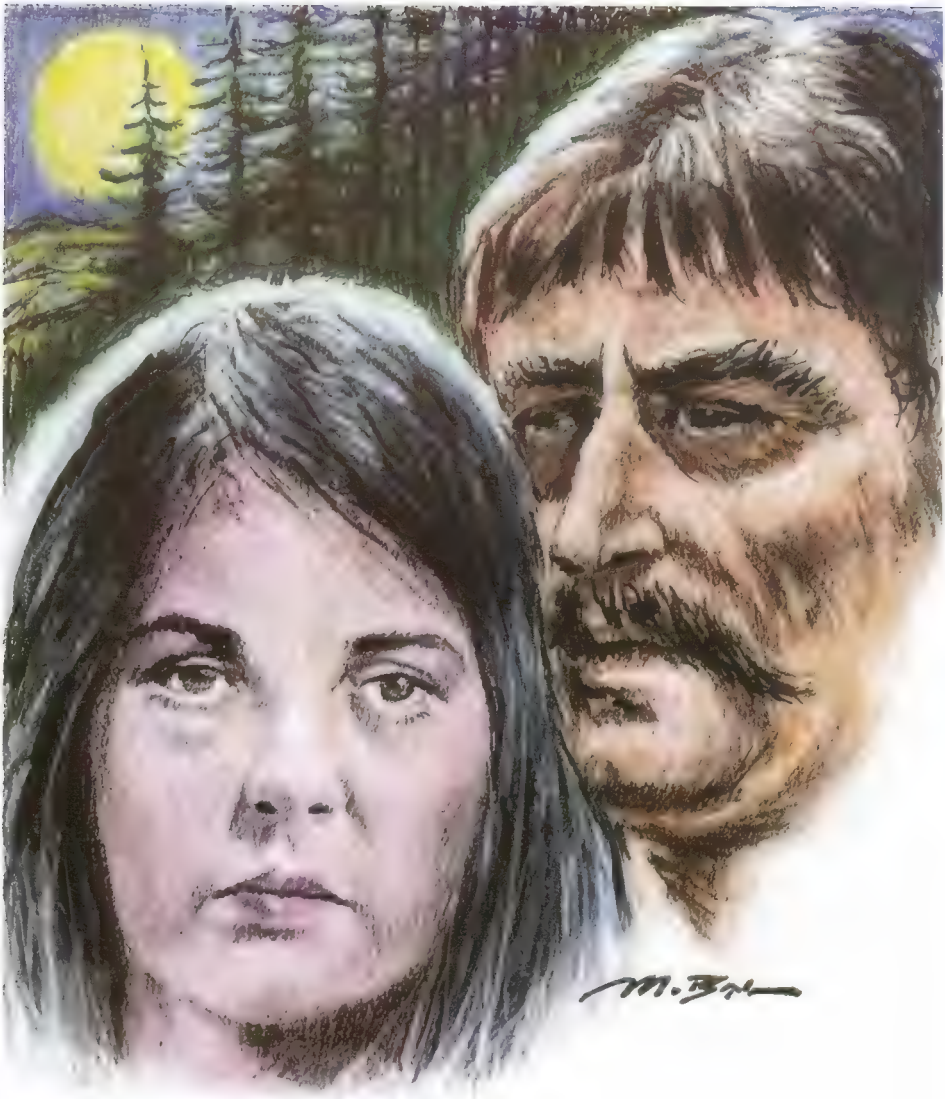

Osman Gazi Han'ı daha çok Söğüt'ten ayrılmak ve Söğüt'ün dağılışı üzmekteydi. Evlerinin son gecesinde, Dolunay tepelerindeydi. İçeriden en güzel haliyle görünmekteydi. Osman Gazi Han Malhun Hatun'un yumuşaklığını, kırlaşmış saçlarını sık sık okşadı, kokladı, öptü. ***"Benim tanrı armağanım. Zümrüdü Anka'm. Allah bize torunlar göstersin! Onları Oğuz' bağışlasın!"*** dedi.

Konya'dan gelen haberler Osman Gazi Han'ı endişelendirdi. Moğollar Konya'daki Sultan'ı götürmüş yerine kendi adamlarını getirmişti. Yöreye Konya'dan göç başladı. Başlangıçta birkaç olay Osman Gazi Han'ı uyardı. Aileleri bölmemek şartıyla gelenleri birbirinden uzaklara yerleştirdi, savaşçıları da beylerin emrine verdi. Gelen bilim ve düşünce insanları ile sık sık buluşup sohbet etti. Sorduğu soruların cevaplarını değerlendirip, dört bir yana uygun talimatlar gönderdi.

Bu arada Ede Balı'nın ağır hasta olduğu haberini Orhan Bey getirdi. Osman Gazi Han Bilecik'e gitti. Ede Balı evinin sofasında ağır hasta yatmaktaydı. Aile bireyleri başında beklemekteydi. Osman Gazi Han'ın geldiği haberi verildi. Osman Gazi Han yaklaşıp elini öpmek istedi. Ede Balı ***"Hanım, sana daha önce de söylemiştim. Anan dahi olsa elini öpme!"***dedi. Daha sonra ekledi: ***"Yazdım"*** dedi. Bu arada Malhun Hatun ***"Sana mektubu var. Mektup bende"*** dedi.

Kumral Abdal fısıldar gibi Kur'an okumaktaydı. Orhan dedesinin göz kapaklarını okşar gibi indirip kapattı.

Şeyh Ede Balı'nın cenaze töreni oldukça sadeydi. Cemaatte ahlayıp sızlanma yoktu. Sanki Ede Balı aralarındaydı. Osman Gazi Han Sivrikaya'yı düşündü. Onunla ilk görüştüğünde neler dediğini hatırladı. ***"Dünya senin sandığın kadar büyük değildir oğul, dünyayı bize büyük gösteren bizim küçüklüğümüzdür. Hırsımız, sabırsızlığımız, bencilliğimiz yüzünden küçülüyoruz, bu yüzden de dünyayı çok büyük görüyoruz."***

Osman Gazi Han'ın atı Benliboz yaşlandı. Han, son günlerde bir başka tay ile talim etmekteydi. Talimden sonra Benliboz'un ahırına gidip ona şefkatini, sevgisini göstermekte, dakikalarca okşamaktaydı. Bir süre sonra Benliboz'da öldü.

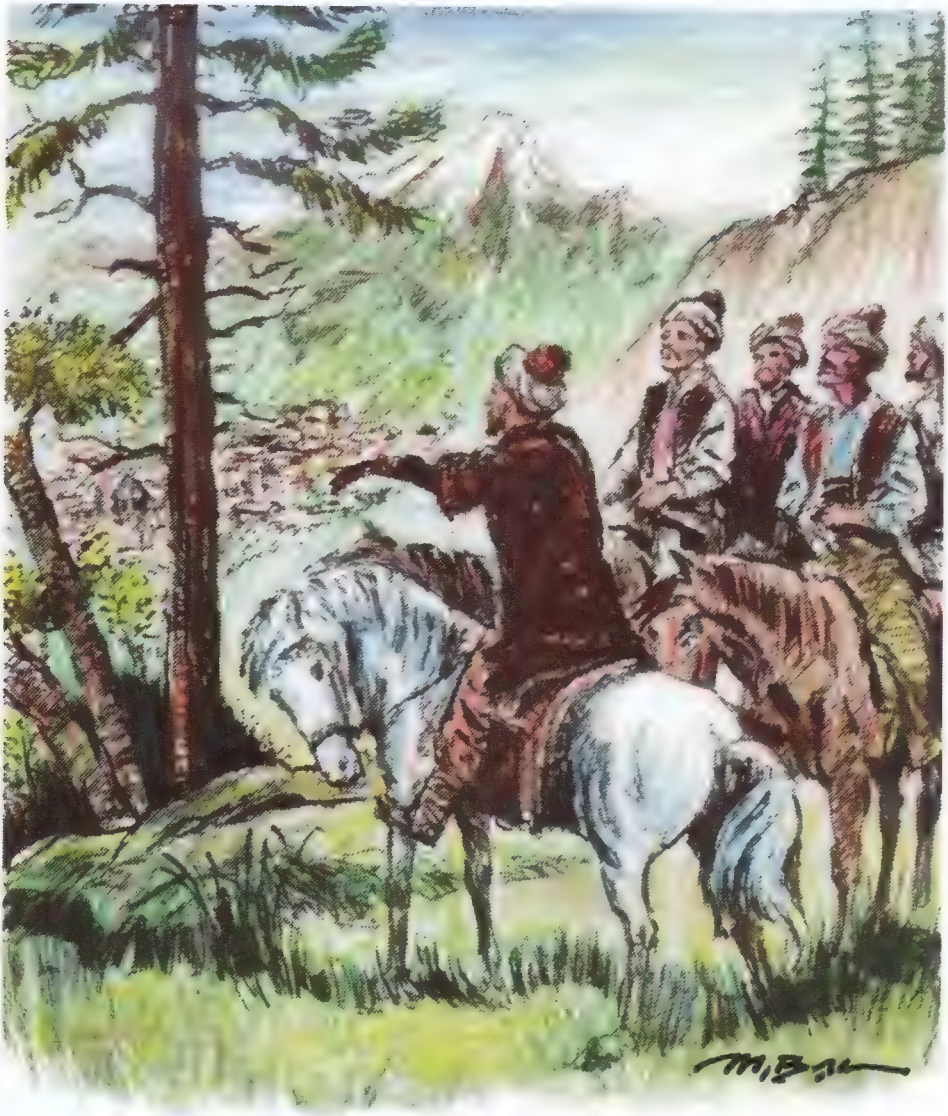

Osman Gazi Han, Ede Balı'nın ölümünden üç hafta sonra yoldaşlarına haber saldı. Yoldaşları gelince ***"Kocadık herhalde, biraz gezinelim"*** dedi. Atlarını dörtnala sürdüler. Güneye doğru gittiler. İnegöl'e gidildiği sanılırken, Osman Gazi Han batıya yöneldi. Önlerinde koyu renkli bir dağ vardı. Uludağ. Dağın altında bir şehir vardı. Durdular. Atının üzerinde dimdik durup kolunu kaldırarak önündeki şehri gösterdi. "Bursa" dedi. Kolu hala yukarıdaydı. ***"Gök gümüş, kubbe de gümüş" dedi. Sonra hüzünlü bir sesle: "Yoldaşlarım ben ölünce beni o kubbenin altına gömün!"*** dedi.

"Önce İznik" dedi Osman Gazi Han. İznik kalesi oldukça sağlamdı. Çevresi bataklıktı. Saldırıyla ele geçirilmesi çok zordu. Kaleye giriş çıkışı engellemek için yeni bir kale yapıldı. Beklemeye başladılar. Bekleyiş uzun sürmedi. Aç ve susuzluktan perişan olan İznik Kalesi'ndekiler anlaşmak için bir heyet gönderdi. Anlaşma gereği giden gidecek, kalanlara da dokunulmayacaktı. Kale teslim edildi.

İznik'in alındığı Bizans'a yayılmış, imparator sarsıldı. Bursa ve diğer tekfurlara haber salındı. Tekfurların birleşmesi ve Osman Gazi Han'ın üzerine saldırması istendi. Tekfurlar birleşti ve iki ordu Koyun Hisar'da karşılaştı. O zamana kadar görülmemiş bir savaş sonunda tekfurlar kaçtı. Bizans ordusu perişan oldu. Bu savaşta Osman Gazi Han'ın yeğeni Aydoğdu şehit düştü.

Osman Gazi Han ve yoldaşları yaşlanmakta, ordunun genç gazileri çoğalmaktaydı. Genç gazilerin çoğu Orhan Bey'in yaşıtı olup hepside zafer tutkunuydu. Genç gazilerin beşi, bir gün Osman Gazi Han'ı ziyarete geldi. Osman Gazi Han genç gazilerin geliş nedenini anladı, onlara gülümsedi. Nöbet ve sancak artık gençlere devredilmeliydi.

Bu arada Nilüfer Hatun Orhan Bey'e bir oğul verdi. Adını Murat koydular.

Ede Balı'nın karısı Ildız Hatun, Konur Alp, Saltuk ve yoldaşları ile Dursun Fakı toprağa verildi. Osman Gazi Han'ın zamanının çoğu mezar başlarında dua etmekle geçirmekteydi.

Osman Gazi Han artık tek bir şey istemekteydi. Yanına yalnız Sungur'u alıp yollara düştü. Önce İnönü'de konakladılar, sonra İtburnu'nda Ede Balı'nın tekkesine varıldı. Osman Gazi Han, Sungur'u Ede Balı'nın oğlu Mahmut'un yanında bırakıp Malhun Hatun'u ilk kez gördüğü odaya gitti. Söğüt'e varıp eski dostları ziyaret etti ve Bilecik'e Malhun Hatun'un yanına vardılar. Malhun Hatun'u alıp Yeni şehir'e yöneldiler. Malhun Hatun daha da süzülmüş ve erimiş bir haldeydi. Her zamanki gibi Osman Gazi Han'ın çevresinde dolanıp durdu. Osman Gazi Han yolculuktan ağrı ve sızılarla dönmüş, yatağa düşmüştü.

Malhun Hatun Bursa kuşatmasını sürdüren Orhan Bey'e ***"Baban iyi değil, acele gel!"*** diye haber saldı. Büyük, küçük, hısım, akraba herkes Osman Gazi Han'ın etrafındaydı. Osman Gazi Han'da onlara bakarak acılarını ve mutluluklarını paylaşmaktaydı.

Orhan Bey Bursa'daki kuşatmadan geldi. Yemek yenildi, sohbetler yapıldı, yatma zamanı geldi. Herkes ayrılırken Osman Gazi Han Orhan'ı alıkoydu. "***Sana diyeceklerimi dinle oğul! Deden Ede Balı'nın bana yazdığı mektubu sana veriyorum. Mektuptaki nasihatler çok önemli. Geri kalan şeyler şeriat ve töre gereği yapılması gerekenlerdir"*** dedi.

Sustu, sonra elini Orhan Bey'in omzuna koydu. Ona iyice yaklaştı.***"Oğul ben öldüğüm zaman beni Bursa'daki gümüş kubbenin altına koy, Bursa'yı al!"*** dedi

Bursa kuşatması devam etmekteydi. Osman Gazi Han'ın ağrı ve sızıları arttı. Bir sabah, solgun, durgun ve bitkin Malhun Hatun, bazlama pişirdiği tandırın başında olduğu yere yığılarak can verdi. İnsanlar toplandı. Salası verildi. Cenaze namazı kılındı. Tabutunun üzerine küreklerle topraklar atıldı.

Osman Gazi Han, yaşananlar sırasında sanki orada değilmiş gibiydi.

Gelen ölümdü. Azrail'in ayak sesleriydi. Osman Gazi Han Malhun Hatun'un toprağa verildiği günden beri hüzün yüklüydü. Niyaz edip durdu. Üzülmüyordu, ölümden korkmuyordu. Sadece tanrıdan biraz zaman istiyordu.

Bir gün beklediği mucize gerçekleşti. Beklediği nal seslerini duydu. Nal seslerinden neler olduğunu anladı. Gülmek istercesine yüzünü aydınlık sardı. Beklediği müjde geldi. ***"Bursa bizimdir"*** diyordu yoldaşı Sungur. Osman Gazi Han duasını okudu, şükretti, sonra eşikliğe baktı. Eşiklikte gördüğü Azrail değildi. Yeniden kavuşmaya can attığı Zümrüdü Anka'sı, gönlünün sultanı Malhun Hatun duruyordu orada.

... ve Osman Gazi Hanın mirası.

SONSÖZ

Tarık Buğra'nın, Osmanlının kuruluşu ile ilgili yazdığı eseri, tefrika halinde 1981 yılı Mayıs ayında Tercüman Gazetesi'nde yayınlanmaya başlamıştır. ,

Tercüman Gazetesi tefrika edilen eser için bir ressam arayışına girdiğinde Mehmet Bal'ın ismi karşılarına çıkmıştır. Tercüman Gazetesi'ne davet edilen Mehmet Bal'a resimleyeceği konular ile ilgili bilgi verilir. Mehmet Bal'a tefrika edilmeyen bölümlerle ilgili yazılar verilir ve konuya uygun resim çizmesi istenir. Çizilen ilk resim Tarık Buğra tarafından çok beğenilmiştir. Siyah beyaz çizgilerle yapılan resimler her gün tek kare olmak üzere yapılmıştır. Mehmet Bal 13 günlük tefrikadan sonra resimleme çalışmasına başlamış ve eser bitinceye kadar her gün bir resim olmak üzere çalışmasını tamamlamıştır. Tarık Buğra'nın tefrika eserinin bitiminde toplam 98 tablo yapılmıştır. Tabloların yapımında tefrikada yazılan olaylar ve diyaloglardan esinlenilmiş ve bazı olaylar iç içe kompoze edilmiştir.

Tarık Buğra'nın Tercüman Gazetesi'ndeki tefrika eserinin yayını bittikten iki yıl sonra dizi ve sinema yönetmeni Yücel Çakmaklı "Kuruluş" dizisini çekmeye başladı. Bu dizi çekilirken Osmanlının kuruluş hikâyesi için çizilen Mehmet Bal'ın 98 tablosundan büyük ölçüde yararlanıldı. Kostüm ve mekân seçimlerinde Mehmet Bal'ın çizdiği tablolar dizinin en önemli başvuru kaynağı olmuştu.

Çizimlerden 30 yıl sonra, Osmanlının kuruluşuyla ilgili ve Osman Bey'in hayat hikâyesini anlatan 98 tablo Tarsus Belediye Başkanı Sayın Burhanettin Kocamaz'a sunuldu. Burhanettin Bey, gördüğü çizimler karşısında oldukça duygulandı ve bu eserin kitap haline getirilerek Türk Dünyasına sunulması için ne gerekiyorsa yapılacağını söyledi.

Resimler siyah beyaz olduğu için, zamanımızın teknolojisinden yararlanılarak renkli hale getirilme çalışmaları yapıldı. Altı ay süren çalışma sonunda 98 tablo renklendirildi. Tarık Buğra'nın tefrika eserinden ve Osmanlının kuruluşunu anlatan başka eserlerden de yararlanılarak resimlerin alt yazıları oluşturuldu.

Osmanlı Devleti'nin kuruluşunu ve kurucusunu anlatan "Osman Bey" adlı bu muhteşem eserin, Türk Dünyası'na, görsel olarak büyük bir kültür hizmeti olarak sunulmasına destek veren, Tarsus Belediye Başkanı Sayın Burhanettin Kocamaz'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Hikmet Öz
Ressam-Eğitimci-Araştırmacı Yazar

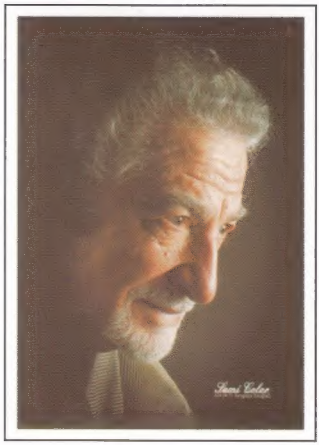

Mehmet BAL

1930 yılında Tarsus'ta doğdu.

İlk ve orta öğrenimini burada yaptı.

Önce annesinin ve ardından da babasının ölümü üzerine, erken yaşlarda kendinden küçük iki kız kardeşine bakmak zorunda kaldı. Portreler çizmeye, tabela yapmaya, gazete ve dergilere karikatürler çizmeye başladı. 1947- 1950 yıllarında Tarsus ve Adana gazetelerine karikatür çizimleri yaptı.

Askerden döndükten sonra Tarsus'ta reklamcılık çalışmalarına başladı.

1955 yılında öğretmen Zehra Hanım ile evlendi. İki çocuğu oldu.

"Rönesans" adını verdiği atölyesinde sinema afişleri yapmaya başlayınca ünü ülke çapında duyuldu. Ayrıca Tarsus'ta birçok sinemanın işletmesini üstlendi. Bu konuda örnek çalışmalar yaptı.

Afiş çalışmalarını çok beğenen Fitaş Film Şirketi'nin ısrarlarına dayanamadı. 1967 yılında İstanbul'a taşındı ve bu şirkette afiş çalışmaları yaptı. Yaptığı afişler tüm Türkiye'de izlendi. Yüzlerce afiş yaptı. Yurtdışı afiş çalışmaları da oldu.

Ulusal gazetelere "Atatürk ve Milli Bayramlarımız" konulu kompozisyon çalışmaları yaptı. Oldukça başarılı çizgi roman çalışmaları da oldu.

Atatürk'ü çok sevdiği için O'nun hayatını çizgi roman tekniği ile çizme denemeleri yaptı. Oldukça başarılı olan bu çalışmaların ardından, en büyük eseri olan "Yakın Tarihimiz ve Atatürk" konulu tabloları çalışmaya başladı.

1990 yılında Ankara'da açtığı resim sergisinden sonra gelen teklifleri değerlendirmeye aldığında Eskişehir Anadolu Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen'in teklifini kabul etti. 1991 yılında Eskişehir'e yerleşti. Eskişehir'de, 1876 - 1936 yılları arasını kapsayan "Yakın Tarihimiz ve Atatürk" konulu 90 tablodan oluşan seri çalışmayı bitirdi.

Memleketi Tarsus'a uzak olmanın özlemine dayanamamıştı. 2000 yılında Mersin'e geldi.

Mersin'de de çalışmalarına devam etti. Ülkemizin birçok yerinde Atatürk konulu sergiler açtı. Tarsus'un Kurtuluş Savaşı'nı ve Eskişehir'in Tarihi'ni resimledi.

Tarsus Belediye Başkanı Burhanettin Kocamaz tarafından, Mehmet Bal'ın adı verilen sanat galerisi 02 Haziran 2009 günü Tarsuslular ve Çukurova Bölgesi'nin hizmetine sunuldu.

Sanatçı, halen Tarsus'ta çalışmalarını sürdürmektedir.

20.00 L